

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Číslo jednací
89 533/2008-606/XXV.vyř.

Praha
15. března 2010

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 107 odst. 10 a § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává ve společném správním řízení čj. 89 533/2008-606, které bylo vedeno na návrhy navrhovatele T-Mobile Czech Republic a.s., IČO: 649 49 681, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, proti odpůrci Vodafone Czech Republic a.s., IČO: 257 88 001, se sídlem Vinohradská 67, Praha 10, ve věci sporu o zaplacení částky 38,064.401,- Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení, za poskytování služby přenesení telefonního čísla v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, toto

rozhodnutí:

- Podle § 141 odst. 7 správního řádu návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008 se vyhovuje v části, a to tak, že odpůrce je povinen uhradit navrhovateli částku 8,403.760,96 Kč vč. DPH do 10 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí spolu se zákonným úrokem z prodlení takto:

částka (saldo) vč. DPH	období	datum splatnosti	zákonný roční úrok z prodlení ve výši od - do
663.245,31 Kč	01/2006	15.3.2006	9,00% od 16.3.2006 do 31. 12. 2006* 9,50% od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1.7.2007 do 31.12.2007 10,50% od 1.1.2008 do 30.6.2008 10,75% od 1.7.2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
1,267.966,40 Kč	02/2006	7.4.2006	9,00% od 8. 4. 2006 do 31. 12. 2006* 9,50% od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009

			8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
773.762,99 Kč	03/2006	5.5.2006	9,00% od 6. 5. 2006 do 31. 12. 2006* 9,50% od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
599.699,31 Kč	04/2006	3.6.2006	9,00% od 4. 6. 2006 do 31. 12.2006* 9,50% od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31.12. 2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
398.175,19 Kč	05/2006	7.7.2006	9,00% od 8. 7. 2006 do 31. 12. 2006* 9,50% od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1.1.2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1.2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
136.567,97 Kč	06/2006	4.8.2006	9,00% od 5. 8.2006 do 31. 12. 2006* 9,50% od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1.1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1. 7.2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1.2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,

170.588,88 Kč	08/2006	6.10.2006	9,00% od 7.10.2006 do 31. 12. 2006* 9,50% od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1.2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
196.116,76,- Kč	12/2006	30.1.2007	9,50% od 31. 1. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7.2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1. 1.2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1. 7.2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1.2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
676.470,97 Kč	01/2007	2.3.2007	9,50% od 3. 3. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
113.048,81 Kč	02/2007	30.3.2007	9,50% od 31. 3. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
117.325,67 Kč	03/2007	30.4.2007	9,50% od 1. 5. 2007 do 30. 6.2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009

			8,00% od 1.1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
13.734,98 Kč	04/2007	30.5.2007	9,50% od 31. 5. 2007 do 30. 6. 2007 9,75% od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
72.554,30 Kč	05/2007	30.6.2007	9,75% od 1.7.2007 do 31.12.2007 10,50% od 1.1.2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
67.182,64 Kč	09/2007	30.10.2007	9,75% od 31.10. 2007 do 31.12.2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
355.297,11 Kč	10/2007	30.11.2007	9,75% od 1. 12. 2007 do 31.12.2007 10,50% od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
400.011,36 Kč	11/2007	30.12.2007	9,75% od 31. 12. 2007 do 31.12.2007 10,50% od 1.1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,

441.229,39 Kč	12/2007	30.1.2008	10,50% od 31.1. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
630,200,20 Kč	01/2008	1.3.2008	10,50% od 2. 3. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
406.183,89 Kč	02/2008	30.3.2008	10,50% od 31. 3. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
364.136,43 Kč	03/2008	30.4.2008	10,50% od 1. 5. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí,
540.262,38 Kč	04/2008	30.5.2008	10,50% od 31.5. 2008 do 30. 6. 2008 10,75% od 1.7. 2008 do 31. 12. 2008 9,25% od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009 8,50% od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009 8,00% od 1. 1. 2010 do dne vydání tohoto rozhodnutí, */ v roce 2006 byl roční zákonný úrok shodný pro obě pololetí

a dále za dobu ode dne následujícího po dni vydání tohoto rozhodnutí do zaplacení pak roční úrok z prodlení z částky 8,403.760,96 Kč vč. DPH ve výši roční úrokové sazby, která odpovídá v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace vyhlášené ve Věstníku České národní banky ve výši platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí.

- Podle § 141 odst. 7 správního řádu se část návrhu navrhovatele, která se týká povinnosti odpůrce uhradit navrhovateli částku 29,660.640,04 Kč vč. DPH s příslušenstvím, tj. se zákonnými úroky z prodlení, zamítá.

- Podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích se navrhovateli náhrada nákladů správního řízení za dva uhrazené správní poplatky v celkové výši 1,000.000,- Kč nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 18. 7. 2006 bylo na návrh navrhovatele u správního orgánu zahájeno sporné správní řízení čj. 41 216/2006-606 o povinnosti odpůrce zaplatit pohledávku za vzájemně poskytovanou službu přenesení telefonního čísla za období od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006, ve výši 20,625.165,- Kč s příslušenstvím v podobě úroku z prodlení s tím, že navrhovatel požadoval cenu za přenesení jednoho telefonního čísla ve výši 1.615,- Kč.

Vzhledem k tomu, že ve stejné době probíhalo u správního orgánu jiné správní řízení - čj. 44 398/2005-610, které se týkalo sporu o uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízeních a sítí uzavřené dne 20. 12. 2000 (dále jen „Dodatek č. 9 ke Smlouvě o propojení“) - o oprávněnou výši ceny za přenesení telefonního čísla, bylo správní řízení čj. 41 216/2006-606 usnesením ze dne 25. 8. 2006 přerušeno do doby vydání pravomocného rozhodnutí ve správním řízení vedeném pod čj. 44 398/2005-610. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 7. 2008, proto správní orgán pokračoval v řízení čj. 41 216/2006-606, o čemž vyrozuměl účastníky řízení.

Navrhovatel svým dopisem ze dne 13. 8. 2008 sdělil správnímu orgánu, že z důvodu právní opatrnosti uplatnil žalobou ze dne 15. 5. 2008 u Městského soudu v Praze svou pohledávku ve výši 38,064.401,- Kč (u Městského soudu v Praze byla uplatněna částka 38,064.401,- Kč), kterou vede za odpůrcem z titulu vzájemného poskytování služby přenesení telefonního čísla v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008. Městský soud vydal v řízení o předmětné žalobě usnesení ze dne 16. 7. 2008, kterým řízení zastavil, protože k rozhodnutí o této věci je dána pravomoc Českému telekomunikačnímu úřadu, kterému také byla věc po nabytí právní moci usnesení Městského soudu v Praze čj. 41 Cm 60/2008-13 postoupena.

Správní orgán následně navrhovatele vyzval k doložení právního titulu, na základě kterého se domáhá úhrady ceny za přenesení čísla. Navrhovatel uvedl, že od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006 si účastníci poskytovali službu přenesení telefonního čísla. Smluvní podmínky vzájemné spolupráce při poskytování této služby v rámci existujícího propojení sjednány nebyly, neboť tyto byly předmětem sporu vedeného u Českého telekomunikačního úřadu pod čj. 44 398/2005-610 – o uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení. Právní titul navrhovatel dovozuje ze zákonné povinnosti zajistit poskytování přenositelnosti telefonních čísel v mobilních sítích stanovené v § 34 zákona o elektronických komunikacích. Technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel jsou stanoveny opatřením obecné povahy č. OOP/10/7.2005-3. V souladu s čl. 10 uvedeného opatření obecné povahy navrhovatel a odpůrce mají povinnost vzájemně si hradit cenu služby „přenos čísla mezi opouštěným a přejímajícím operátorem“, přičemž cenu za přenesení čísla hradí přejímající operátor opouštěnému operátorovi.

Zároveň navrhovatel upravil (zúžil) svůj návrh na zahájení správního řízení v tom směru, že nově požadoval uhradit cenu za přenesení jednoho čísla ve výši 588,- Kč když tuto cenu odvodil z nepravomocného rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 3. 2007 čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř., kdy tato cena byla stanovena s ohledem na náklady navrhovatele. Proto navrhovatel do doby vydání pravomocného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. (které bylo potvrzeno správním orgánem II. stupně rozhodnutím čj. 39 857/2008-603/II.vyř.) o ceně za přenesení čísla, kterým byla cena za přenesení čísla snížena na základě změny metodiky výpočtu ceny, považuje cenu 588,- Kč za nákladově stanovenou cenu služby přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce.

Navrhovatel uvedl, že při novém výpočtu své pohledávky uplatněné v tomto řízení za odpůrcem vycházel z ceny

- za přenesení jednoho telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, kterou hradí navrhovatel odpůrci, podle jeho požadavku, a to ve výši 65,- Kč za přenesení jednoho čísla a ve výši 69,- Kč za autorizaci jedné komplexní objednávky + 31,- Kč za dokončení přenesení jednoho čísla v rámci komplexní objednávky (vše bez DPH).
- za přenesení jednoho telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, kterou hradí odpůrce navrhovateli, a který tuto cenu nediskriminačně účtuje i společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a to ve výši 588,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla (bez DPH).

Na základě uvedeného se pak navrhovatel nově domáhal v řízení vedeném pod čj. 41 216/2006-606 vydání rozhodnutí, kterým je odpůrce povinen uhradit za poskytování služby přenesení telefonního čísla v období od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006 navrhovateli částku 8,323.872,- Kč vč. příslušenství v podobě zákonných úroků z prodlení podle předloženého rozpisu a náhradu nákladů správního řízení.

K tomuto návrhu se dopisem ze dne 25. 9. 2008 vyjádřil odpůrce. Ve svém vyjádření zejména uvedl, že dle jeho názoru petit návrhu navrhovatele nespočívá v povinnosti stanovené zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Z podání navrhovatele vyplývá, že požaduje uhrazení ceny za přenesení čísla ve výši 588,- Kč za období od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006 z důvodu, že tato cena byla stanovena správním orgánem v rozhodnutí čj. 44 389/2005-610/XVIII.vyř. ze dne 6. 3. 2007. Toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozhodnutím správního orgánu II. stupně a teprve pravomocným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 25. 3. 2008 čj. 44 398/2006-610/XXVI.vyř. byla stanovena konečná/platná cena ve výši 519,- Kč (bez DPH) za přenesení čísla. Toto rozhodnutí však nestanovilo cenu retroaktivně, tudíž ji nelze požadovat za přenesení čísel v minulosti. Pokud se navrhovatel domáhá uvedeného plnění, jedná se podle názoru odpůrce o požadavek na vydání bezdůvodného obohacení.

Dále odpůrce ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s interpretací navrhovatele ohledně účtování ceny za přenesení čísla odpůrcem, a to 65,- Kč bez DPH za přenesení čísla, resp. 69,- Kč za autorizaci komplexní objednávky a 31,- Kč za každé dokončení přenesení čísla. Souhlas odpůrce s těmito podmínkami nebyl ze strany navrhovatele doložen, a ani nemohl být doložen, neboť nebyl mezi účastníky řízení uzavřen dodatek ke Smlouvě o propojení, který by přenositelnost čísel upravoval. Při jednání s navrhovatelem o ceně za přenesení čísla vždy odpůrce, podle jeho vyjádření, vycházel z pozice symetričnosti cen. Navrhovatel použil odlišnou metodiku pro výpočet cen, proto došel k ceně, která se diametrálně liší od ceny, k níž došel odpůrce. Odpůrce proto nemůže souhlasit se stavem, kdy by platil za shodnou službu o 520,- Kč (resp. původně o 1.550,- Kč) více. Odpůrce setrval v účtování své ceny z toho důvodu, že byl přesvědčen o správnosti svého výkladu ustanovení opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, protože v dané době nebylo pravomocné rozhodnutí správního orgánu, které by tuto problematiku s konečnou platností rozhodlo.

Dopisem ze dne 10. 11. 2008 navrhovatel reagoval na námitky odpůrce uvedené v jeho vyjádření (ke správnímu řízení čj. 41 216/2006-606). Uvedl, že zamítnutí rozhodnutí o ceně za zpětné období bylo v uvedeném rozhodnutí správního orgánu (čj. 44 398/2005-610) odůvodněno nepřislusností Českého telekomunikačního úřadu k takovému rozhodování. Z usnesení Městského soudu v Praze čj. 41 Cm 60/2008-13 však vyplývá, že Českému telekomunikačnímu úřadu je dána pravomoc k takovému rozhodování. Navrhovatel uvedl, že jeho požadavek na uplatnění ceny 588,- Kč za přenesení čísla vychází z rozhodnutí správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř., které je jediným rozhodnutím, které vychází z jeho nákladů na přenesení telefonního čísla pro předmětné období. Jednalo se o první rozhodnutí, kterým správní orgán stanovil cenu, kterou je navrhovatel oprávněn za poskytnutí služby přenesení telefonního čísla ze své sítě účtovat. Tuto cenu aplikoval navrhovatel ve smlouvě se spol. Telefónica O2 Czech Republic, a.s., považuje ji za nákladově stanovenou a nediskriminačně jí účtuje všem svým smluvním partnerům. Proto nezle požadovat, aby nákladově orientovaná cena služby poskytované navrhovatelem byla odlišná v závislosti na

subjektu, kterému je služba poskytována. Proto je požadavek navrhovatele na uplatnění stejné ceny, a to 588,- Kč, vůči odpůrci zcela legitimní. Dále navrhovatel uvedl, že akceptoval cenu, kterou za poskytování služby přenesení čísla nabízel odpůrce, což bylo odpůrci známo. Odpůrce dosud při vzájemných jednáních nepožadoval jinou cenu než 65,- Kč za přenesení telefonního čísla, resp. 69,- Kč za autorizaci komplexní objednávky + 31,- Kč za dokončení přenesení čísla v rámci komplexní objednávky, pouze v rámci probíhajícího řízení odpůrce argumentoval předpokladem její reciprocity, ale tato nebyla ve vzájemných jednáních vyslovena. V této souvislosti navrhovatel upozornil, že odpůrce nenavrhl jinou cenu a dále pokračoval v účtování nízkých cen i poté, kdy mu bylo známo, že jeho výklad ustanovení opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3 nebyl potvrzen rozhodnutím správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. Dále se navrhovatel odkázal na svá předchozí vyjádření týkající se průběhu jednání o ceně za přenesení telefonního čísla mezi oběma účastníky řízení.

Dne 12. 9. 2008 obdržel správní orgán postoupený spis sp. zn. č. 41 Cm 60/2008 z Městského soudu v Praze dle jeho pravomocného usnesení ze dne 16. 7. 2008, kterým se žalobce, společnost T-Mobile Czech Republic a.s. (navrhovatel), domáhal na žalovaném, společnosti Vodafone Czech Republic a.s. (odpůrce), uhrazení částky 38,064.401,- Kč vč. DPH s příslušenstvím z titulu vzájemného poskytování služby přenesení telefonního čísla za období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008.

Na základě takto postoupeného spisu zahájil správní orgán správní řízení vedené pod čj. 89 533/2008-606. Z postoupeného spisu (žaloby) mimo jiné vyplývá, že navrhovatel a odpůrce si poskytovali vzájemně službu přenesení telefonního čísla na základě povinnosti uvedené v § 34 zákona o elektronických komunikacích a v souladu s opatřením obecné povahy č. OOP/10/07/2005-3, protože smluvní podmínky vzájemné spolupráce při poskytování služby přenositelnosti telefonních čísel v rámci existujícího propojení jejich veřejných mobilních komunikačních sítí nebyly dosud formou Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení sjednány a jsou předmětem sporu vedeného u správního orgánu pod čj. 44 398/2005-610. Jednání o ceně zahájili účastníci řízení již v září 2005, kdy odpůrce vznesl požadavek na cenu za přenesení jednoho čísla ve výši 65,- Kč (cena se skládá z částky 34,- Kč za provedení autorizace objednávky a 31,- Kč za dokončení přenesení čísla). Navrhovatel tuto cenu akceptoval. Navrhovatel požadoval za službu přenesení telefonního čísla ze své sítě do sítě odpůrce cenu 1.615,- Kč za přenesení jednoho čísla. Tuto cenu odpůrce odmítl, tato cena byla pak považována v souladu s § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích jako sporná v jednání o uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení, a o její výši rozhodoval správní orgán ve správním řízení vedeném pod čj. 44 398/2005-610 (*pozn. správního orgánu v době podání žaloby nebylo uvedené správní řízení pravomocně skončeno*). Podle navrhovatele tedy byla dosažena shoda ohledně ceny služby přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, ale nebyla dosažena shoda ohledně ceny služby přenesení telefonního čísla za sítě navrhovatele do sítě odpůrce.

Dále navrhovatel ve své postoupené žalobě uvedl, že ve sporném řízení o uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení vydal správní orgán již dne 6. 3. 2007 rozhodnutí čj. 44 398/2005/610/XVIII.vyř., kterým ve výrokové části III. stanovil cenu služby za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce ve výši 588,- Kč za přenesení telefonního čísla. Toto rozhodnutí sice bylo odvolacím orgánem zrušeno, ale navrhovatel ve snaze odstranit přetrvávající rozpor, tuto cenu aplikoval na službu přenesení telefonního čísla ve vztahu ke společnosti Telefónica O2 Czech Republic a.s. a i k odpůrci. Dne 25. 3. 2008 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř., kterým stanovil, kromě sporné ceny za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, také cenu za službu přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, která však nebyla sporná s tím, že tyto ceny si mají účastníci řízení aplikovat ve svém smluvním vztahu. Tento postup je podle navrhovatele nezákonný, neboť podle platné právní úpravy není správní orgán oprávněn rozhodovat o těch částech smlouvy, které nejsou sporné, a proto podal navrhovatel proti uvedenému rozhodnutí rozklad. Dále správní orgán ve výrokové části

IV. uvedeného rozhodnutí zamítl návrh navrhovatele na řešení sporu o vzájemném finančním narovnání za sporné (minulé období) s odůvodněním, že by se jednalo o konstitutivní rozhodnutí s účinností ex tunc. Dále ve svém podání (žalobě) navrhovatel uvedl, že si ve sporném období navrhovatel i odpůrce vystavovali daňové doklady s využitím následujících cen bez DPH.

Navrhovatel vystavoval odpůrci doklady s těmito cenami:

- za období od 15. 1. 2006 do února 2007, uplatňoval cenu 1.615,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla,
- po vydání rozhodnutí správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. ze dne 6. 3. 2007 pak navrhovatel uplatňoval cenu 588,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla. Tuto cenu považuje navrhovatel za oprávněnou pro celé sporné období a tuto cenu účtoval i společnosti Telefónica O2 Czech Republic a.s.

Odpůrce vystavoval navrhovateli doklady s cenou 65,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla po celé sporné období, přičemž cena se skládá z ceny 34,- Kč za provedení autorizace objednávky a 31,- Kč za dokončení přenesení čísla, a s cenou v rámci komplexní objednávky složenou z 69,- Kč za autorizaci jedné komplexní objednávky a 31,- Kč (všechny bez DPH) za dokončení přenesení jednoho telefonního čísla v rámci komplexní objednávky. Vystavované faktury nebyly po celé sporné období navrhovatelem ani odpůrcem hrazeny, přičemž však povinnost úhrady rozdílu (salda) mezi fakturovanými částkami leží na odpůrci, který tuto povinnost po celé sporné období neplnil.

Předmět sporu podle navrhovatele spočívá v tom, že si účastníci řízení navzájem poskytovali po celé sporné období službu přenesení telefonního čísla a vystavovali si na měsíční bázi odpovídající daňové doklady. Protože se jedná o službu poskytovanou v rámci existujícího propojení sítí účastníků řízení, ačkoliv toto služba nebyla do smlouvy o propojení zahrnuta z důvodu vedeného sporu o podmínkách jejího poskytování, je k úhradě dle přílohy D Smlouvy o propojení určen pouze rozdíl (saldo) mezi fakturami vystavenými navrhovatelem a odpůrcem za stejný kalendářní měsíc. Objem vzájemně poskytované služby je podle tvrzení navrhovatele mezi účastníky řízení nesporný. Saldo pak hradí ta strana, jejíž faktura je vystavena na nižší částku. Z titulu vzájemného poskytování služby pak navrhovatel registruje za odpůrcem za celé sporné období pohledávku ve výši 38,064.401,- Kč vč. DPH s příslušenstvím, kterou požaduje uhradit.

Navrhovatel dále doložil mimo jiné přehled vzájemných pohledávek za jednotlivé měsíce sporného období, přičemž vycházel z cen požadovaných odpůrcem bez DPH, a to 65,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla, přičemž cena se skládá z ceny 34,- Kč za provedení autorizace objednávky a 31,- Kč za dokončení přenesení čísla, a z ceny v rámci komplexní objednávky ve složení 69,- Kč za autorizaci jedné komplexní objednávky a 31,- Kč za dokončení přenesení jednoho telefonního čísla v rámci komplexní objednávky, a z cen požadovaných navrhovatelem, a to 588,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla (bez DPH), vč. rozpisu zákonných úroků, které požaduje po odpůrci uhradit. Kromě uvedené pohledávky s příslušenstvím požaduje navrhovatel uhradit i náklady řízení.

Na základě postoupené žaloby (dále jen „návrh“) správní orgán s ohledem na § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastavil usnesením čj. 89 533/2008-606 správní řízení v části týkající se úhrady částky 8,323.872,- Kč s příslušenstvím za poskytování služby přenesení telefonního čísla za období od ledna 2006 do května 2006 a dále pokračoval ve správním řízení ve věci povinnosti odpůrce uhradit částku ve výši 29,740.529,- Kč za přenesení telefonního čísla za období od 1. 6. 2006 do 30. 4. 2008.

Proti tomuto usnesení o zastavení řízení navrhovatel podal rozklad s odůvodněním, že podle jeho názoru nebylo dostatečně a nezpochybnitelně určeno období, kterého se část zastaveného řízení týkala, a navrhl v rámci autoremedury změnit usnesení tak, aby bylo jednoznačně určeno období, kterého se zastavení řízení týká, a to od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006. Správní orgán podanému rozkladu vyhověl a dne 2. 12. 2008 vydal v rámci

autoremedury (podle § 87 správního řádu) usnesení se změněným výrokem podle návrhu navrhovatele.

K postoupenému návrhu navrhovatele městským soudem se vyjádřil odpůrce. Odkázal se na své vyjádření ke správnímu řízení vedenému pod čj. 41 216/2006-606 a navrhl, aby byla spojena správní řízení vedená pod čj. 41 216/2006-606 a čj. 89 533/2008-606, neboť se tato řízení týkají stejné problematiky.

Dále odpůrce ve svém vyjádření mimo jiné uvedl, že podle jeho názoru se jedná o požadavek navrhovatele na vydání bezdůvodného obohacení, protože dosud nebyla stanovena cena za přenesení čísla ve vztahu k rozhodnému období. Dále odpůrce uvedl, že uplatňuje námitku započtení ohledně částky, kterou je navrhovatel povinen hradit odpůrci za přenesení čísla v rozhodném období. Nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že cena 65,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla je nesporná. Tuto cenu navrhovatel navrhoval pouze za předpokladu reciprocit jejího účtování, tj. pouze za předpokladu, že by si oba účastníci řízení účtovali tuto částku jako jednotkovou cenu za přenesení jednoho čísla. Platí, že částka, která má být účtována odpůrcem, jako opouštěným operátem, navrhovateli, jako přejímajícím operátorovi, je rovněž sporná a je třeba ji v rozhodnutí správního orgánu určit.

Odpůrce ve svém vyjádření dále uvádí, že požaduje, aby ve věci vyúčtování a úhrady služby přenesení telefonního čísla byla symetričnost vzájemně účtované ceny, tj., aby částka účtovaná za přenesení telefonního čísla byla stejná v případě, kdy ji účtuje opouštěný operátor (navrhovatel či odpůrce). Opuštění principu symetrické ceny a direktivní určení rozdílné ceny za stejnou službu pro navrhovatele a odpůrce ze strany správního orgánu by podle názoru odpůrce představovalo v důsledku finanční sankci vůči operátorovi s nižší cenou, který je schopen stejnou službu poskytovat efektivněji s vynaložením nižších nákladů, což by také znamenalo i negativní zásah do hospodářské soutěže a bylo by v rozporu se zásadou poctivého obchodního styku. Výpočet jednotkové ceny za službu přenesení telefonního čísla by měl vycházet ze stejných položek a zahrnovat stejné náklady, proto je nutná bližší specifikace výpočtu této ceny ze strany navrhovatele (specifikace veškerých položek a metoda výpočtu k určení ceny). Dále není odpůrci zřejmé, proč byla navrhovatelem použita pro výpočet předmětné částky cena ve výši 588,- Kč a nikoliv částka 519,- Kč.

Podle názoru odpůrce by po spojení obou správních řízení mělo dojít ze strany správního orgánu k závaznému určení ceny za přenesení telefonního čísla platné pro navrhovatele i odpůrce. Částka hrazená z titulu služby přenesení telefonního čísla by pak měla být určena pouze jako násobek takto určené ceny každého účastníka řízení a rozdílu mezi počtem přenesených telefonních čísel mezi účastníky řízení a hradit by ji měl ten operátor, ke kterému byl přenesen větší počet telefonních čísel.

Následně, dopisem ze dne 19. 11. 2008, předložil navrhovatel přehled přenesených telefonních čísel za jednotlivé měsíce od navrhovatele k odpůrci a naopak za období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008.

Správní orgán podle § 140 odst. 1 správního řádu rozhodl usnesením ze dne 8. 12. 2008, které se poznamenává pouze do spisu, o spojení správních řízení vedených pod čj. 41 216/2006-606 a pod čj. 89 533/2008-606 s tím, že se spojená řízení budou dále vést ve společném řízení pod čj. 89 533/2008-606. O tomto spojení řízení byli účastníci řízení téhož dne informováni dopisem správního orgánu.

Dopisem ze dne 1. 12. 2008 se vyjádřil navrhovatel k námitkám odpůrce, ke kterým zejména uvedl, že svůj návrh na zahájení řízení od počátku koncipoval jako saldo, tedy jako pohledávku, kterou navrhovatel registruje za odpůrcem z důvodu poskytování služby přenesení telefonního čísla v daném období (po odečtení pohledávky odpůrce za navrhovatelem z téhož titulu a za shodné období).

Dále ve svém vyjádření navrhovatel uvedl, že odpůrce dosud nepožadoval (ani při vzájemných jednáních) jinou cenu, než cenu 65,- Kč za přenesení telefonního čísla, resp. 69,- Kč za autorizaci komplexní objednávky + 31,- Kč za dokončení přenesení telefonního čísla

v rámci komplexní objednávky a po celou dobu odpůrce pokračoval v účtování této ceny, a to i přesto, že již bylo známo, že odpůrcův výklad ustanovení opatření obecné povahy č. OOP/10/07/2005-3 nebyl potvrzen v rozhodnutí správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. Zároveň navrhovatel upozornil, že ani z výkladu § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nelze dovodit, že ceny za službu poskytovanou podle § 34 zákona o elektronických komunikacích, mají být symetrické. V obecné rovině je cena za službu přenesení telefonního čísla cenou, kterou si operátoři sjednávají v rámci komerčních jednání, tzn., že si stanoví cenu za službu a nabídnou ji smluvnímu partnerovi. Správní orgán může do případného sporu vstoupit podle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích až po marném uplynutí lhůty 2 měsíců ode dne zahájení jednání o návrhu smlouvy. Odpůrce ve svém návrhu na úpravu smluvních podmínek vzájemné spolupráce při poskytování služby přenesení telefonního čísla nabídl dne 11. 11. 2005 navrhovateli výše uvedené ceny a tuto cenu navrhovatel na jednání 5. 12. 2005 akceptoval (doloženo e-mailovou korespondencí). Ze strany navrhovatele tak došlo k přijetí nabídky odpůrce na cenu služby za přenesení telefonního čísla a tak se cena stala platně sjednanou. Svůj názor opřel navrhovatel i o komentář k obchodnímu zákoníku k § 269, C. H. Beck, 11. vydání str. 996, tj., že návrh smlouvy je závazný pro toho, kdo jej podal, od okamžiku kdy jej podal, tj. od okamžiku, kdy dojde adresátovi. Odpůrce si ve vzájemném účtování pak účtuje ceny za jednoduchou objednávku ve výši 65,- Kč (z toho 34,- Kč v případě úspěšné autorizace a 31,- Kč za úspěšně dokončený proces přenesení telefonního čísla) a za komplexní objednávku (která je příležitostně účtována) ve výši 100,- Kč (z toho 69,- Kč v případě úspěšné autorizace a 31,- Kč za úspěšně dokončený proces přenesení telefonního čísla). Pokud odpůrce požadoval, aby výše uvedené ceny byly ve vztahu s navrhovatelem upraveny recipročně, tak na toto navrhovatel nepřistoupil, protože cena musí být stanovena na základě nákladů v souladu s 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel odmítl postup, kdy by cenu za přenesení čísla pro navrhovatele navrhoval odpůrce. Navrhovatelův požadavek na uplatnění ceny ve výši 588,- Kč za přenesení čísla vychází z rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř., které je jediným platným rozhodnutím vycházejícím z nákladů navrhovatele pro předmětné období sporu. Navrhovatel znovu zopakoval, že se jednalo o první rozhodnutí, kterým správní orgán stanovil cenu, kterou je navrhovatel oprávněn za poskytnutí služby přenesení čísla ze své sítě účtovat. Tuto cenu následně navrhovatel aplikoval ve smlouvě se spol. Telefónica O2 Czech Republic, a.s., a považuje ji za cenu nákladově orientovanou, kterou dále účtuje všem svým smluvním partnerům. Nelze požadovat, aby nákladově stanovená cena služby poskytovaná navrhovatelem byla odlišná v závislosti na subjektu, kterému je služba poskytovaná, proto je cena 588,- Kč za službu přenesení čísla ve stejném období vůči odpůrci legitimní.

Odpůrce se dopisem ze dne 18. 12. 2008 vyjádřil ke skutečnostem tvrzeným navrhovatelem. Uvedl, že odmítá argumentaci navrhovatele, že je cena za přenesení telefonního čísla od odpůrce k navrhovateli ve výši 65,- Kč (jednoduchá objednávka), resp. 100,- Kč (komplexní objednávka) nesporná a odsouhlasená mezi účastníky sporu. Odpůrce vedl s navrhovatelem jednání s úmyslem sjednání ceny za přenesení čísla, tak jak je výše uvedeno, která bude hrazena vzájemně. Tuto skutečnost odpůrce v rámci sjednávání ceny opakovaně deklaroval. Dohody o ceně nebylo dosaženo, výše ceny za přenesení čísla zůstala neupravená, tj. sporná. Z uvedeného důvodu nelze vykládat projev vůle odpůrce (návrh na uzavření dohody o ceně za přenesení telefonního čísla mezi účastníky řízení účtovat oboustranně 65,- Kč resp. 100,- Kč) v rozporu s úmyslem odpůrce, který byl navrhovateli znám a z toho dovozovat, že dohoda byla uzavřena pouze v určité části, která odporovala úmyslu odpůrce, neboť projev vůle se vykládá podle úmyslu jednající osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám (viz § 266 odst. 1 obchodního zákoníku). Odpůrce, jak uvádí, uvedené ceny účtoval proto, že byl o jejich správnosti přesvědčen a nikoliv proto, že by došlo k jakékoliv dohodě o jejich výši. K oboustranné dohodě o výši ceny za přenesení čísla mohlo dojít až okamžikem jejího sjednání ve formě řádně podepsaného písemného dodatku ke smlouvě o propojení a v této

souvislosti se odpůrce odkazuje na ustanovení občanského zákoníku (§ 40 odst. 1 a 2 a § 46) a na ustanovení obchodního zákoníku (§ 272). Z uvedeného proto dovozuje, že dohoda o ceně, sjednaná způsobem jak uvádí navrhovatel, je neplatná pro nedostatek formy. Navíc jednání uskutečněná za účelem sjednání ceny nebyla vedena osobami oprávněnými uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení, tudíž by i proto byla „dohoda o ceně“ neplatná. Z uvedených důvodů, a i s ohledem na skutečnost, že odpůrce podal návrh na zahájení správního řízení ohledně výše jednotkové ceny za přenesení telefonního čísla hrazené ze strany odpůrce, jednoznačně podle názoru odpůrce vyplývá, že žádná dohoda mezi účastníky řízení o ceně za přenesení čísla nebyla uzavřena a výše jednotkové ceny za přenesení čísla hrazené odpůrcem, jako přejímajícím operátorem, zůstává sporná.

Ve svém vyjádření odpůrce dále mimo jiné namítl, že provedl kalkulaci jednotkové ceny za přenesení telefonního čísla při uplatnění principu nákladově orientované ceny - zahrnutí stejných položek a ekvivalentního způsobu výpočtu, jaký provedl navrhovatel, a takto vypočetl cenu za přenesení telefonního čísla placenou odpůrci, jako přejímajícím operátorovi, ve výši 809,- Kč, kterou požaduje uhradit. Faktury obsahující tuto jednotkovou cenu byly odpůrcem již vystaveny s tím, že budou zaslány navrhovateli a správnímu orgánu.

K vyjádření odpůrce uvedl navrhovatel dopisem ze dne 6. 1. 2009, že trvá na tom, že cena za přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, kterou v případě přenesení telefonního čísla platí navrhovatel a kterou stanovuje odpůrce, nebyla ve vzájemných jednáních nikdy cenou spornou. Odpůrce dosud nepředložil žádný důkaz o opaku, tj., že by požadoval jinou cenu za přenesení čísla než 65,- Kč v rámci zpracování jednoduché objednávky, resp. 100,- Kč v rámci zpracování komplexní objednávky, a to ani tehdy, když bylo na základě vzájemných jednání zřejmé, že navrhovatel bude uplatňovat cenu značně rozdílnou. Účelově vedená argumentace odpůrce, který dodatečně dovozuje spornost své ceny služby přenesení telefonního čísla s odkazem na požadovanou reciprocitu navržené ceny, je v přímém rozporu s výsledky vzájemných jednání obou účastníků řízení, kdy byly jasně definovány sporné body Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení, přičemž cena služby přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele mezi spornými body uvedena nebyla. To, že cena přenesení telefonního čísla, kterou stanoví a účtuje odpůrce, nikdy nebyla sporná při vzájemných jednáních, bylo prokázáno zápisy ze vzájemných jednání, které již byly navrhovatelem předloženy dříve. K námitce odpůrce, týkající se absence písemně sjednaného dodatku ke smlouvě, který by zakotvoval cenu služby přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, navrhovatel uvedl, že dodatek nebyl uzavřen z důvodů přetrvávajících sporů týkajících se výslovně ceny služby přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele, otázky zařazení popisu realizace služby přenesení telefonního čísla do dodatku a zařazení vybraných definic do dodatku.

Správní orgán vyzval odpůrce k doplnění správního řízení dopisem ze dne 12. 1. 2009 o doklady, na základě kterých nově fakturoval navrhovateli částku 809,- Kč za přenesení telefonního čísla a dále, aby se vyjádřil k počtu přenesených telefonních čísel, které uvedl navrhovatel a aby sdělil správnímu orgánu kolik bylo v jednotlivých měsících zpracováno komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo.

Odpůrce dopisem ze dne 23. 2. 2009 doplnil své vyjádření. Uvedl, že nezpochybňuje počet účtovaných jednotek ve fakturách vystavených navrhovatelem. Předmětem sporu je cena účtovaná za tyto jednotky. Cena za uskutečnění autorizované objednávky by měla být 0,- Kč, popř. by mělo jít o minimální částku - výrazně odlišnou od jednotkové ceny za uskutečněný přenos telefonního čísla. Dále odpůrce uvedl, že novými fakturami vytavenými na základě jednotkové ceny 809,- Kč za přenesení telefonního čísla doúčtoval zbylou část pohledávky odpůrce z titulu poskytování služeb přenesení telefonního čísla v rozhodném období, neboť dohoda o vzájemné symetrické jednotkové ceně 65,- Kč účtované navrhovatelem i odpůrcem nebyla dosažena, proto uplatnil u navrhovatele nárok na úhradu pohledávky v plné výši, tj. na základě jednotkové ceny 809,- Kč. To, že odpůrce účtoval

nejprve část svého nároku a později jeho zbytek není, podle jeho názoru, omezujícím faktorem ve vztahu k povinnosti navrhovatele uhradit tuto pohledávku.

K požadavku správního orgánu - doložení počtu uskutečněných komplexních objednávek, na jejichž základě bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo od odpůrce k navrhovateli, uvedl navrhovatel, že tento požadavek nepovažuje za relevantní. Současný nárok odpůrce je založen na požadavku na úhradu částky 809,- Kč za jedno přenesené telefonní číslo bez ohledu na skutečnost, zda bylo přeneseno na základě komplexní či jednoduché objednávky. Proto je rozhodující pouze údaj o počtu přenesených čísel v daném období.

Původní model fakturace založené na požadavku reciproční symetrické úhrady částky 65,- Kč u jednoduché objednávky (fakturovaná jednotková záloha 34,- Kč za autorizovanou objednávku + 31,- Kč za uskutečněnou portaci telefonního čísla), resp. 100,- Kč u komplexní objednávky (69,- Kč za autorizaci komplexní objednávky + 31,- Kč za portaci každého telefonního čísla) vyžadoval údaje o počtu autorizovaných objednávek (jednoduchých i komplexních) a o počtu přenesených telefonních čísel na základě jednoduchých a komplexních objednávek. Tyto údaje, které má správní orgán k dispozici, jsou nesporné.

Údaj o počtu komplexních objednávek, na jejichž základě bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo, není podle názoru odpůrce pro toto sporné řízení potřebný, ale ani nebyly tyto údaje samostatně archivovány. Přesto se odpůrce pokusil tyto údaje rekonstruovat a k tomuto doložil tabulku s požadovanými údaji podle jednotlivých měsíců. V některých měsících nebyl odpůrce schopen určit, zda jsou požadovaná data úplná, proto použil pro určení počtu komplexních objednávek kvalifikovaný odhad. Přičemž kvalifikovaný odhad za příslušné měsíce v letech 2007 a 2008 je vytvořen na základě dlouhodobého průměru úspěšnosti portace - 86,69%. Kvalifikovaný odhad za příslušné měsíce v r. 2006, kdy byla úspěšnost portace v prvních měsících podstatně nižší, je vytvořen na základě stanovení průměru počtu telefonních čísel připadajících na jednu komplexní objednávku - 5,39.

V závěru odpůrce znovu zopakoval, že není spor o počtu přenesených telefonních čísel a autorizovaných objednávek v rozhodném období, ale je spor o jednotkovou cenu za přenesení telefonního čísla, kdy navrhovatel je ochoten uhradit pouze částku 65,- Kč a nikoliv odpůrcem požadovanou částku 809,- Kč a o jednotkovou cenu za autorizovanou objednávku, u které nedošlo k úspěšné portaci. Podle názoru odpůrce by v tomto případě neměla být hrazena žádná částka, ale navrhovatel požaduje stejné ceny, jako by k portaci skutečně došlo.

K vyjádření odpůrce uvedl navrhovatel, že ohledně požadovaných údajů týkajících se počtu uskutečněných komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo, souhlasí s odpůrcem, že pro probíhající řízení jsou tyto údaje irelevantní. Zároveň uvedl, že předložené odhady odpůrcem není schopen kvalifikovaně posoudit. Dále navrhovatel zopakoval, že objem účtovaných jednotek není sporný. K odpůrcem uplatněné ceně 809,- Kč se navrhovatel odkázal na svá předchozí vyjádření s tím, že uplatnění této ceny zásadně odmítá.

Odpůrce při seznámení s podklady rozhodnutí dne 13. 3. 2009 doplnil do protokolu, resp. se odkázal na své vyjádření, které je přílohou protokolu, že správní orgán by při rozhodování sporu měl zohlednit požadavky uvedené v § 5 a § 6 zákona o elektronických komunikacích a zároveň by měl respektovat smysl a účel institutu přenositelnosti čísla, kterým je zejména soutěžní podpora migrace účastníků mezi operátory. Uplatněným principem rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXIV.vyř. ze dne 25. 3. 2008 je, že cena za přenesení čísla přenesená na konkurenta je tím vyšší, čím méně zákazníků (účastníků) odchází od daného operátora. Operátor je tedy, podle názoru odpůrce, motivován co nejvíce ztížit podmínky odchodu a odradit své zákazníky od přenesení telefonního čísla. Toto je ve zřejmém rozporu s účelem přenositelnosti čísla a jen v sobě udržuje a znásobuje vlastnosti odrazující od využívání tohoto institutu. I z tohoto důvodu je uvedené rozhodnutí správního orgánu

napadnuto žalobou u správního soudu. Odpůrce, jak uvádí, vidí dostatek důvodů, proč by měl správní orgán v tomto správním řízení hledat jiný postup pro výpočet ceny za portaci mobilního čísla. Odpůrce zároveň poukázal na rozhodnutí regulačních úřadů členských států EU, např. na rozhodnutí francouzského regulátora č. 2008-513 ze dne 27. 5. 2008, kde stanovil výši velkoobchodní ceny za přenesení čísla 0,5 EUR. K podobným závěrům docházejí regulační úřady i v řadě jiných členských zemích EU, jak vyplývá např. z pravidelných zpráv Komise o stavu implementace regulačního rámce.

Navrhovatel při seznámení s podklady rozhodnutí dne 16. 3. 2008 uvedl do protokolu, že nemá připomínek.

* * *

Na základě vyhodnocení předložených podkladů a důkazů účastníky řízení předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán I. stupně, vydal rozhodnutí čj. 89 533/2008-606/XIV.vyř. ze dne 22. 6. 2009, kterým stanovil odpůrci ve výroku I. povinnost uhradit navrhovateli částku 8,403.760,96 Kč vč. DPH jako saldo - kladný rozdíl mezi nárokem navrhovatele a odpůrce za přenesená telefonní čísla v konkrétně uvedených kalendářních měsících spolu se zákonným úrokem z prodlení v těch měsících, kdy požadované saldo bylo ve prospěch navrhovatele, s uvedením konkrétních částek, ze kterých má být zákonný úrok uhrazen.

Výrokem II. správní orgán část návrhu navrhovatele, která se týká povinnosti odpůrce uhradit navrhovateli částku 29,660.640,04 Kč vč. DPH s příslušenstvím, zamítl s odůvodněním, že navrhovatel požadoval jiné částky za vzájemně přenesená čísla, než kolik činilo saldo kompenzace nákladů za vzájemně poskytovanou službu přenositelnosti telefonních čísel.

Výrokem III. správní orgán v části návrhu, která se týká povinnosti odpůrce uhradit navrhovateli částku 12,301.293,- Kč vč. DPH s příslušenstvím, tj. se zákonnými úroky z prodlení, řízení zastavil, protože v této částce navrhovatel zůžil svůj návrh.

Výrokem IV. správní orgán nepřiznal náhradu nákladů řízení za dva uhrazené správní poplatky v celkové výši 1,000.000,- Kč z důvodu, že byl navrhovatel více neúspěšný než úspěšný, proto nebylo možno přiznat žádnou náhradu nákladů řízení za dva uhrazené správní poplatky.

Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel i odpůrce v zákonné lhůtě rozklad.

Rada Českého telekomunikačního úřadu, jako správní orgán II. stupně, svým rozhodnutím o rozkladu čj. 70 465/2009-603 ze dne 1. 10. 2009 zrušila podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně čj. 89 533/2008-606/XIV.vyř. ze dne 22. 6. 2009 a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí Rada Českého telekomunikačního úřadu, jako správní orgán II. stupně, vyslovila právní názor, že je třeba s ohledem na návrh, charakter sporu a na námítky uplatněné v rozkladu posoudit návrh, a tedy předmět celého řízení, jako spor o práva a povinnosti vyplývající z celkového salda účtovaných cen za službu přenesení čísla mezi účastníky řízení ve sporném období. Nelze tedy vyčíslit pouze aktivní saldo jednotlivých měsíců a rozhodnout následně o povinnosti odpůrce uhradit vzniklou pohledávku navrhovateli. Spor je třeba řešit tak, že s ohledem na vzájemné pohledávky navrhovatele a odpůrce, které vznikly z důvodu poskytování služby přenesení telefonního čísla v daném období a na základě uplatněného návrhu, je třeba určit navrhovateli nejen jeho právo požadovat po odpůrci plnění, ale rovněž povinnost navrhovatele poskytnout plnění odpůrci s tím, že výsledkem bude vyčíslení konečného salda. Zároveň se měl posuzovat nárok za celé sporné období, který pak nelze dělit na jednotlivé měsíce a zohlednit tak jen měsíce, kdy rozdíl vzájemných pohledávek za přenesená čísla v daném měsíci byl kladný z pohledu navrhovatele a měsíce, kdy byl tento rozdíl záporný (konkrétně červenec 2006, září – listopad 2006, červen až srpen 2007) nezohlednit vůbec, protože sám navrhovatel uvedl, že svůj nárok

koncipuje jako saldo, kdy toto bude vypočteno pro dané období po odečtení pohledávky odpůrce za navrhovatelem z téhož titulu (poskytování služby přenesení telefonního čísla) za shodné období. Tudiž je třeba rozhodnout o pohledávce navrhovatele jako o pohledávce konečné, tj. po odečtení vyčísleného nároku odpůrce.

Zároveň správní orgán II. stupně potvrdil aplikaci kalkulačního vzorce, který použil správní orgán I. stupně, za použití těch jednotkových cen, které byly určeny pravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. ze dne 25. 3. 2008, včetně cen za počty přenesených čísel na základě komplexních objednávek. Dále správní orgán II. stupně ve svém rozhodnutí potvrdil, že se platí cena pouze za skutečně přenesená čísla, a nikoliv i za úspěšnou autorizaci objednávky na přenesení čísla. Tedy, že lze nárokovat cenu pouze za skutečně přenesená čísla ve sporném období, tj. od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, s rozlišením jednoduché a komplexní objednávky. Déle správní orgán II. stupně neshledal pochybení správního orgánu I. stupně, když nepřiznal navrhovateli náhradu nákladů řízení.

Na základě rozhodnutí správního orgánu II. stupně vyrozuměl správní orgán I. stupně dopisy ze dne 20. 10. 2009 účastníky řízení o novém projednání dané věci, a vyzval je, aby ho informovali o nových skutečnostech rozhodných pro správní řízení.

Na toto vyrozumění o pokračování řízení reagoval navrhovatel dopisem ze dne 26. 9. 2009 doručeným správnímu orgánu dne 27. 10. 2009, v kterém uvedl, že stále trvá na svém návrhu a odkázal se na svá předchozí vyjádření. Následně, dopisem ze dne 29. 10. 2009, navrhovatel doplnil své podání. Uvedl, „že svou pohledávku uplatňuje v podobě měsíčních sald (tedy pohledávky navrhovatele za daný měsíc ponížené o pohledávky odpůrce za daný měsíc), jak ostatně opakovaně dokládal předloženými přehledy v průběhu řízení. Navrhovatel takto postupoval právě s ohledem na skutečnost, že cenu požadovanou a účtovanou odpůrcem ve sporném období ve výši 65,- Kč/přenesení telefonního čísla (a 100,- Kč/komplexní objednávka) považuje za cenu platně sjednanou, na kterou odpůrce vystavoval daňové doklady. Tedy svou pohledávku za odpůrcem za daný měsíc navrhovatel vždy, stejně jako v případě jiných služeb poskytovaných v rámci propojení své sítě se sítí odpůrce, ponížil o tuto sjednanou a odpůrcem účtovanou pohledávku a tak stanovil výše jednotlivých měsíčních sald, jejichž úhrady se navrhovatel v řízení domáhá“.

Dne 15. 12. 2009 se uskutečnilo u správního orgánu ústní jednání, na kterém nebylo dosaženo smíru v dané věci, a proto správní orgán zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a vyzval účastníky k doplnění svých vyjádření učiněných v průběhu správního řízení.

Navrhovatel uvedl, že o počtu přenesených čísel do sítě navrhovatele a do sítě odpůrce není sporu. Odpůrce uvedl, že se na počtu přenesených čísel s navrhovatelem dohodl, s výjimkou komplexních objednávek. Zároveň účastníci potvrdili, že počty přenesených čísel, které jsou uvedeny v předchozím rozhodnutí správního orgánu I. stupně (zrušeného rozhodnutím o rozkladu správním orgánem II. stupně), nejsou žádnou ze stran zpochybňovány, s výhradou k počtu komplexních objednávek ze strany odpůrce.

Dále navrhovatel opětovně uvedl, že požaduje rozhodnout o svém návrhu tak, jak byl podán, tj. o měsíčních úhradách včetně úroku z prodlení tak, jak byla služba vzájemně poskytnuta a účtována a nikoli o celkové dlužné částce. Na podporu svých tvrzení uvedl, že na měsíční bázi rovněž odvedl DPH.

Odpůrce dle svého vyjádření požaduje spočítat celkové saldo za celé sporné období a z toho určit povinnosti odpůrci, případně i navrhovateli a odkazuje se na zdůvodnění uvedená ve svých vyjádřeních.

K požadavku správního orgánu na prokázání doručení jednotlivých faktur odpůrci, navrhovatel uvedl, že není schopen doložit doručení jednotlivých faktur, může doložit pouze jejich odeslání. Odpůrce uvedl, že doručení faktur nezpochybňuje.

Správní orgán upozornil odpůrce, pokud požaduje rozhodnout i o jeho nároku, že je třeba podat samostatný návrh na zahájení správního řízení, neboť dosud doložená tvrzení

odpůrce ohledně požadavku na úhradu částky 809,- Kč za přenesení čísla správní orgán považoval pouze za procesní obranu. Odpůrce si vyžádal lhůtu na doplnění svého vyjádření do 22. 12. 2009.

Následně správní orgán vydal pravomocné usnesení čj. 89 533/2008-606/XXIII.vyř. ze dne 21. 12. 2009 o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) v částce 12,301.293,- Kč vč. DPH s příslušenstvím, o kterou navrhovatel zúžil svůj návrh na zahájení řízení, když původně požadoval za období od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006 uhradit po odpůrci částku ve výši 20,625.165,- Kč vč. DPH s příslušenstvím, kterou následně snížil na částku na částku 8,323.872,- Kč vč. DPH s příslušenstvím z důvodu ponížení částky za přenesené telefonní číslo z 1.615,- Kč na 588,- Kč.

Na základě zastaveného řízení v částce 12,301.293,- Kč vč. DPH s příslušenstvím dále správní orgán vedl správní řízení ve zbývající částce, a to 38,064.401,- Kč vč. DPH s příslušenstvím za přenesení čísel v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008.

Dopisem ze dne 22. 12. 2009 odpůrce doplnil své vyjádření. K předmětu sporu a způsobu jeho řešení se odkázal na právní názor správního orgánu II. stupně, že má být posouzen nárok za celé sporné období, které nelze dělit na jednotlivé měsíce. Znovu uvedl, že pro sporné období nebyla sjednána ani dohoda o ceně, kterou měl platit odpůrce navrhovateli, ale ani o ceně, kterou měl platit navrhovatel odpůrci a zároveň se odkázal na svá předchozí tvrzení. K měsíčnímu účtování cen odpůrce uvedl, že toto představovalo aktuální představy účastníků sporu o výši ceny, ale nelze je považovat za relevantní právní skutečnost s jakýmkoliv důsledky pro řešení daného sporu. Právní základem pro rozhodnutí výše vzájemných kompenzací za vzájemné poskytnutí přenositelnosti čísla pro sporné období je, podle odpůrce, pouze ustanovení zákona o elektronických komunikacích a navazujících předpisů. Podle odpůrce správní orgán měl postupovat tak, že určí jednotkovou cenu za službu přenesení telefonních čísel v rámci veřejných mobilních komunikačních sítí (dále také jako „MNP“), platnou pro navrhovatele a odpůrce, touto cenou vynásobí u každého počtem přenesených čísel za celé rozhodné období (nikoliv v měsíčních intervalech) a takto určené pohledávky vzájemně pokrátí (odečte) a v případě kladného rozdílu pak v rozhodnutí určí částku, kterou je odpůrce povinen uhradit a stanoví, že příslušenství pohledávky počíná nabíhat s účinností od data právní moci rozhodnutí.

Dále odpůrce uvedl k otázce prodlení, že když nebyla za přenesení čísla v průběhu sporného období sjednaná cena, nemohou nastat účinky prodlení se splněním závazku od okamžiku doručení „vyúčtování“ zaslaných měsíčně v průběhu sporného období, ale až od okamžiku, kdy bude cena pravomocně stanovena, tj. od okamžiku právní moci rozhodnutí předmětného sporu. Dále upozornil na rozpor v odůvodnění rozhodnutí, a to že i když správní orgán uvedl, že „... faktury nebyly vystavovány na základě sjednaných nebo dohodnutých cen ... proto neměli účastníci správního řízení smluvní důvod si takto vystavované faktury hradit“, přesto vycházel z měsíční fakturace a splatnosti a data počátku prodlení s jednotlivými splátkami v měsíčních intervalech, jako by existoval smluvní základ pro úhradu pohledávek. Pokud by takto postupoval správní orgán i v novém rozhodnutí, byl by vnitřně logicky rozporný. Podle názoru odpůrce prodlení může v daném případě nastat až počínaje právní moci rozhodnutí, které konstitutivně určí výši pohledávky, která má být uhrazena. Sporná strana, která bude povinna uhradit druhé straně pohledávku, bude znát její výši až okamžikem pravomocného rozhodnutí, proto nemůže být žádná ze stran v prodlení, pokud nezná výši svého závazku. Vzájemné vztahy v tomto případě upravuje konstitutivně správní orgán a nejde tedy o deklarovaní již existující pohledávky. Jedná se podle odpůrce o situaci obdobnou nemožnosti plnění, kdy povinná strana nemůže plnit, jelikož neví, jestli je stranou oprávněnou nebo povinnou v daném vztahu (není jisté kdo komu dluží, protože uplatněná cena za MNP odpůrcem ve výši 809,- Kč převyšuje cenu uplatněnou navrhovatelem), a rovněž nezná výši eventuelní pohledávky. I kdyby povinná strana chtěla dluh uhradit, tak v dané situaci to není možné.

K problematice komplexní objednávky – odhady, odpůrce uvedl, že sám správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vycházel při výpočtu z kvalifikovaného odhadu. Podle názoru odpůrce je tento postup nepřipustný v situaci, kdy ani jedna strana nedisponuje daty o počtu komplexních objednávek odpůrce, neboť když uvedená data nejsou k dispozici, existence jakýchkoliv komplexních objednávek v předmětném období nebyla osvědčena ani prokázána. Správní orgán měl proto konstatovat, že v uvedeném období nebyla na straně odpůrce prokázána existence komplexních objednávek a měl postupovat tak, jakoby všechna telefonní čísla v předmětném období byla přenesena na základě jednoduchých objednávek. V opačném případě pak správní orgán postupuje k tíži odpůrce, protože cena komplexní objednávky je nižší než cena jednoduché objednávky. Tento postup správního orgánu není založen na provedeném dokazování.

K uplatňované ceně 809,- Kč odpůrce uvádí, že byla vypočítána v souladu s principy uvedenými v pravomocných rozhodnutí správního orgánu stanovujících cenu MNP, jak uvedl v dopise ze dne 7. 1. 2009 adresovanému navrhovateli. Odpůrce argumentuje tím, že při výpočtu ceny za přenesení čísel byly uplatněny v pravomocných rozhodnutích správního orgánu dvě odlišné metody pro výpočet MNP, a to v řízeních čj. 4 674/2006-611 a čj. 44 398/2005-610. Podle názoru odpůrce byla metoda výpočtu použitá v řízení čj. 4 674/2006-611 přijatelnější z pohledu hospodářské soutěže. Kalkulaci provedenou v řízení čj. 44 398/2005-610 považuje odpůrce za protisoutěžní zejména proto, že cena MNP závisí na skutečném počtu přenesených čísel z dané sítě a takovým způsobem, že čím je méně čísel přeneseno, tím je cena vyšší. Přitom počet skutečně přenesených čísel ze své sítě má mobilní operátor možnost ovlivnit, ať uzavíráním smluv na dobu určitou, retenčními nabídkami a jinými praktikami, aby si zákazníka udržel. Dále odpůrce uvedl k uplatnění jeho ceny 809,- Kč za přenesení čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele (požadovanou odpůrcem dopisem ze dne 18. 12. 2008), že tuto kalkulaci uvedl jako procení obranu s tím, že na základě pozdějšího vysvětlení o způsobu výpočtu této ceny se jedná o jeho návrh, jak má správní orgán stanovit cenu za přenesení čísla ze sítě odpůrce pro účely rozhodnutí sporu, tj. pro stanovení celkového salda vzájemných nároků, resp. pohledávek.

K vyjádření odpůrce navrhovatel ve svém dopise ze dne 6. 1. 2010 uvedl, že nesouhlasí s konstrukcí počítání úroků, jak ji uvedl odpůrce. Podle názoru navrhovatele nelze spojovat povinnost k úhradě úroků s právní mocí rozhodnutí, kterým bude určena výše pohledávky. Povinnost odpůrce k placení úroků z prodlení vyplývá z platné právní úpravy, konkrétně z § 369a obchodního zákoníku a jeho odstavce 2 písm. a) a b). Podle navrhovatele je toto ustanovení plně aplikovatelné na předmětné řízení a správní orgán by měl spor řešit s ohledem na toto ustanovení a nikoliv podle právního názoru odpůrce. K odhadům komplexních objednávek odpůrcem navrhovatel uvedl, že to byl sám odpůrce, který od počátku poskytování dané služby uváděl rozdělení na jednoduché a komplexní objednávky. Navrhovatel opět konstatoval, že počet objednávek nebyl mezi stranami sporný, jejich odhady nebyly nikdy zpochybňovány.

K částce 809,- Kč za přenesení telefonního čísla uplatňované odpůrcem navrhovatel dodává, že k uvedené výši ceny se již opakovaně v tomto řízení vyjadřoval a na tato vyjádření se odkazuje. K požadavku na uplatnění této ceny navrhovatel uvedl, že sám odpůrce na ústním jednání konaném dne 15. 12. 2009 konstatoval, že jeho požadavek na úhradu částky 809,- Kč je třeba považovat pouze za procesní obranu odpůrce a nikoliv za vzájemný návrh, což odpůrce následně potvrdil ve svém vyjádření.

* * *

Po vyhodnocení veškerých podkladů shromážděných v průběhu celého správního řízení správní orgán konstatuje následující.

Podle § 127 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje spory mezi osobami vykonávající komunikační činnosti, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Správní orgán vycházel z přesvědčení, že jeho pravomoc rozhodnout o předloženém návrhu vyplývá ze skutečnosti, že jde o spor, který se týká zákonné povinnosti, a to § 34 zákona o elektronických komunikacích, kde je stanovena povinnost podnikatelům zajišťujícím veřejnou telefonní síť přenést telefonní číslo, pokud si o to účastník veřejné telefonní sítě požádá a dále z § 55 odst. 1 téhož zákona, kdy podnikatel, který je povinen poskytovat službu podle § 34, sjedná ceny za propojení v souvislosti s poskytováním těchto služeb tak, aby tyto ceny byly nákladově orientovány.

Jak je uvedeno v § 141 odst. 4 správního řádu, ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navrhované důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Kromě podkladů předložených účastníky řízení v průběhu správního řízení (původního i v rámci nového projednání věci) vycházel správní orgán při posuzování předmětné věci ze zákona o elektronických komunikacích, z opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, ze závěrů správního orgánu II. stupně uvedeného v rozhodnutí o rozkladu čj. 70 465/2009-603, ze správního řízení s čj. 44 398/2005-610 (vč. pravomocného rozhodnutí), a z dalších skutečností známých mu z úřední činnosti – zejm. ze stanoviska správního orgánu čj. 95 390/2008-610 k problematice okamžiku účtování ceny za službu přenesení telefonního čísla.

Správní orgán při rozhodování v tomto řízení musel nejdříve vyřešit tyto základní otázky, a to

- co je předmětem sporu (celková pohledávka navrhovatele po započtení pohledávky odpůrce - celkové saldo, nebo úhrada měsíčních pohledávek navrhovatele odpůrcem),
- jaká výše kompenzace nákladů za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a naopak účastníkům řízení náleží,
- zjistit počet skutečně přenesených čísel mezi účastníky řízení na základě jednoduché a komplexní objednávky a počet komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo,
- zda a od kdy je možno přiznat navrhovateli požadované úroky z prodlení.

K vymezení předmětu sporu

Při posuzování předmětu sporu se správní orgán zabýval návrhem navrhovatele v tom směru, čeho se navrhovatel skutečně svým podáním domáhá, zda úhrady celkového salda, tj. částky, která bude ponížena i o nárok odpůrce, nebo pouze úhrady svých měsíčních pohledávek za odpůrcem, jejichž výši si navrhovatel určil tak, že v jednotlivých měsících svůj nárok na základě svých vystavených faktur, byť byly vystaveny na smluvně nesjednanou cenu za přenesení čísla, ponížil o částky na fakturách, které si vystavil odpůrce, byť také na nesmluvně sjednanou cenu za přenesení telefonního čísla.

Správní orgán vychází z toho, že disponovat s návrhem může pouze navrhovatel, který také jako jediný je oprávněn formulovat čeho se v řízení domáhá.

Z podaného návrhu a z dalšího vyjádření navrhovatele v rámci nového projednání věci ze dne 29. 10. 2009 jednoznačně vyplývá, že navrhovatel uplatňuje svoji pohledávku jako součet nároků za jednotlivé kalendářní měsíce ponížené o požadovanou a účtovanou částku odpůrcem za jednotlivé kalendářní měsíce ve sporném období (65,- Kč/přenesení telefonního čísla a 100,- Kč/komplexní objednávka), kterou považuje navrhovatel za platně sjednanou. Toto navrhovatel zopakoval i na ústním jednání ze dne 15. 12. 2009, kdy uvedl, že požaduje rozhodnout o svém návrhu tak, jak byl podán, tj. o měsíčních úhradách včetně úroku z prodlení tak, jak byla služba vzájemně poskytnuta a účtována a nikoliv o návrhu odpůrce na

rozhodnutí o celkové dlužné částce. Toto své tvrzení navrhovatel podpořil i tím, že takto rovněž měsíčně odvedl DPH.

Správní orgán po vyhodnocení návrhu navrhovatele a na základě jednoznačného potvrzení navrhovatele v rámci nového projednání věci co bylo jeho záměrem při podání návrhu na vyřešení sporu, dospěl k závěru, že navrhovatel nepožadoval po správním orgánu v žádném případě rozhodnout i o nároku odpůrce, i když se domáhal po odpůrci úhrady za jednotlivé měsíce v podobě salda. Z návrhu na zahájení správního řízení jednoznačně vyplývá, že navrhovatel požadoval, aby správní orgán rozhodl o povinnosti odpůrce uhradit požadovanou částku a nikoliv o vzájemné povinnosti úhrady, což navrhovatel následně znovu potvrdil na ústním jednání dne 15. 12. 2009 a ve svém vyjádření ze dne 6. 1. 2010. Zároveň i odpůrce uvedl, že jeho nárok na úhradu 809,- Kč za přenesené číslo považoval pouze za procesní obranu a nikoliv za protinávrh.

Správní orgán se proto domnívá, že závěry správního orgánu II. stupně, které uvedl ve svém pravomocném rozhodnutí čj. 70 465/2009-603, a to že je třeba vyřešit daný spor komplexně, a že je třeba rozhodnout o pohledávce navrhovatele jako konečné, tj. po odečtení vyčísleného nároku odpůrce, který se v průběhu řízení tohoto domáhal a kdy zároveň toto lze vnímat i jako vůli navrhovatele v průběhu správního řízení vyjádřenou (viz str. 13 uvedeného rozhodnutí správního orgánu II. stupně), nevycházely z vůle navrhovatele v tomto sporném řízení, ale pouze z jednoho možného výkladu pojmu saldo, který použil navrhovatel ve svém návrhu na vyčíslení výše své pohledávky za odpůrcem..

Obecně (nejšířeji) lze pojem saldo vykládat jako rozdíl, např. mezi kladnými a zápornými položkami. Ve spojení - Saldo účtu - je to pak konečný zůstatek účtu zjištěný jako rozdíl mezi počátečním stavem, přírůstky a úbytky během určitého časového období, ve spojení - Saldo obchodní bilance - pak představuje rozdíl (aktivní nebo pasivní) mezi exportem a importem a většinou se vyhodnocuje za jednotlivé kalendářní měsíce, ve spojení - Saldo platební bilance - je to pak rozdíl mezi kladnými a zápornými položkami platební bilance, ve spojení - Saldo státního rozpočtu - je pak uváděn výsledek (kladný nebo záporný) hospodaření státu za každý kalendářní rok, ve spojení - Saldo devizových obchodů ČNB - pak představuje výsledky operací prováděné Českou národní bankou na devizovém trhu po jednotlivých kalendářních měsících. Z uvedeného je pak zřejmé, že tento pojem lze vykládat různě, a to podle toho, o jaký rozdíl se jedná nebo čeho se týká.

Navrhovatelovou konstrukcí výpočtu pohledávky za odpůrcem – saldem (jak požadovanou částku označil navrhovatel), nelze automaticky dovodit, že sám navrhovatel požadoval uhradit celkové saldo, ve kterém má být zohledněn i nárok odpůrce. Navrhovatel svoji měsíční pohledávku za poskytnuté služby přenesení čísla za odpůrcem (na základě vystavených daňových dokladů navrhovatelem) ponížil o částku, kterou požadoval uhradit odpůrce za stejnou službu (na základě vystavených daňových dokladů odpůrcem), což byl standardně dohodnutý režim vzájemných měsíčních úhrad ve smlouvě propojení (i když v tomto případě nebyl dodatek ke smlouvě propojení uzavřen).

Navrhovatel mohl svou pohledávku za odpůrcem za jednotlivé měsíce uplatnit v plné výši, aniž by zohlednil částku, kterou si za tytéž služby v tomtéž kalendářním měsíci vyúčtoval odpůrce, neboť nebyl pro tuto službu uzavřen dodatek ke Smlouvě o propojení, tudíž neplatila dohoda způsobu vzájemných úhrad mezi účastníky řízení. V tomto případě by také správní orgán nerozhodoval automaticky i o nepodaném návrhu odpůrce, ani by neřešil započtení nároku odpůrce v jednotlivých měsících. Tudíž podle názoru správního orgánu není důvod rozhodnout i o nároku odpůrce, resp. o povinnosti navrhovatele k úhradě kompenzace v těch měsících, kdy vzájemný rozdíl vystavených daňových dokladů – faktur, je kladný ve prospěch odpůrce. O tomto nároku odpůrce by správní orgán byl oprávněn rozhodnout pouze v případě, že by ohledně svých nároků na zaplacení svých daňových dokladů požádal samostatným návrhem na zahájení správního řízení i odpůrce.

Je však pravdou, že navrhovatel v době podání návrhu na zahájení správního řízení předpokládal, na základě vzájemně vystavovaných daňových dokladů, že jeho měsíční pohledávky za odpůrcem jsou vždy kladné. Ale ani tento fakt nemůže mít vliv na to, aby správní orgán rozhodoval i o nároku odpůrce.

Na základě uvedeného nemá správní orgán pochyb o tom, že navrhovatel svým podáním požadoval uhradit pouze své měsíční pohledávky za odpůrcem, které celkově vyčíslil jako součet rozdílů částek ze vzájemně vystavených daňových dokladů - faktur za jednotlivé měsíce v předmětném období, tj. jako součet měsíčních sald vzájemně fakturovaných částek, a tím určil vyšší své pohledávky, kterou požaduje uhradit odpůrcem.

Správní orgán již při ústním jednání upozornil odpůrce na to, že pokud požaduje, aby bylo i o jeho nároku rozhodnuto, je třeba podat příslušný návrh na zahájení správního řízení. Zároveň správní orgán upozornil odpůrce, že jeho požadavek na úhradu částky 809,- Kč za přenesení čísla považoval po celou dobu správního řízení pouze za procesní obranu.

Určení výše kompenzace nákladů za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a naopak

Ačkoliv správní orgán vyzval navrhovatele, aby doložil titul, na základě kterého se domáhá úhrady pohledávky za přenesená čísla za sporné období, navrhovatel pouze odvodil své oprávnění na požadovanou částku z § 34 a § 55 zákona o elektronických komunikacích a z opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3 a ze zrušeného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. Navrhovatel však nedoložil, jakou cenu si s odpůrcem sjednal za přenesená čísla ve smyslu § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nedoložil, že se s odpůrcem dohodl na způsobu úhrady a výpočtu ceny za přenesení čísla za období předcházející vydání pravomocného rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení čj. 44 398/2005-610, nebo na jiném prozatímním řešení náhrady nákladů za přenesení čísla do doby vydání pravomocného rozhodnutí o ceně za přenesení čísla, a ani to, že vzájemně požadované ceny za přenesené číslo jsou nákladově orientované.

Správnímu orgánu je známo, že se navrhovatel s odpůrcem nedohodl při uzavírání Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení na ceně (nákladově orientované) za přenesené číslo, a proto vedli účastníci řízení u správního orgánu správní řízení (zahájené na návrhy obou účastníků) čj. 44 398/2005-610.

V průběhu tohoto správního řízení bylo vydáno rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř., ve kterém stanovil správní orgán cenu za přenesení telefonního čísla pouze pro službu přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, a to ve výši 588,- Kč bez DPH. Toto rozhodnutí však nikdy nenabývalo právní moci, protože bylo v rámci řízení o rozkladu zrušeno, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, během kterého se měl tento správní orgán mimo jiné znovu zabývat vyšší ceny za přenesení telefonního čísla a prověřit, zda jsou v ní zahrnuty pouze ty náklady, které jsou nezbytně nutné k zajištění přenositelnosti telefonního čísla. Dále bylo třeba se v novém projednání sporu zabývat při stanovení ceny i otázkou reciprocity této ceny. S ohledem na rozhodnutí o rozkladu správním orgánem II. stupně s uvedením důvodů, pro které bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. zrušeno, není možno akceptovat názor navrhovatele, že takto stanovená cena – ve výši 588,- Kč, za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, je jedine platná pro předmětné období.

Teprve pravomocné rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. (potvrzeno rozhodnutím správního orgánu II. stupně čj. 39 857/2008-603) stanovilo ceny za přenesení telefonního čísla. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že nákladově orientovaná cena za přenesení telefonního čísla, kterou si mají účastníci sporu sjednat ve smlouvě, je ve výši 519,- Kč bez DPH, resp. v odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, z jakých částek se uvedená „nákladová“ cena skládá za zpracování komplexní objednávky, a to 111,- Kč bez DPH (společný náklad) + 408,- Kč bez DPH (náklad související s každým přenesením čísla) za přenesení jednoho čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a ve výši 418,- Kč bez DPH, resp. v odůvodnění

rozhodnutí je pak uvedeno, z jakých částek se uvedená „nákladová“ cena skládá za zpracování komplexní objednávky, a to 34,- Kč bez DPH (společný náklad) + 384,- Kč bez DPH (náklad související s každým přenesením čísla), za přenesení jednoho telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele.

Uvedené ceny byly zjištěny na základě předložených kalkulací účastníky řízení, které následně správní orgán prověřil a upravil podle principů jednotné metodiky pro přenositelnost telefonních čísel se zohledněním konkrétních postupů při zpracování objednávky u každého účastníka řízení. Až uzavřením Dodatku č. 14 ke Smlouvě o propojení dne 20. 5. 2009 si účastníci řízení sjednali uvedené ceny dle pravomocného rozhodnutí za službu přenesení telefonního čísla, které jsou platné od 1. 8. 2008.

Tudíž jediná platná cena za službu přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce byla stanovena správním orgánem až v uvedeném pravomocném rozhodnutí ve výši 519,- Kč bez DPH, což je cena nižší, než kterou požaduje navrhovatel.

Z uvedeného pravomocného rozhodnutí pak vyplývá, že ani odpůrcem navržená cena za přenesení telefonního čísla, kterou navrhl v Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení jako vzájemnou cenu ve výši 65,- Kč, resp. 100,- Kč pro komplexní objednávku, a kterou si za poskytnutou službu za předmětné období fakturoval, nebyla stanovena podle § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích, ale byla podstatně nižší. Rovněž tak nelze potvrdit, že cena za službu přenesení telefonního čísla ve výši 588,- Kč, kterou požadoval navrhovatel, byla stanovena podle § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích.

Rovněž vzájemně fakturované částky za službu přenositelnosti telefonního čísla, nesplňovaly ani dohodu o ceně ve smyslu § 2 odst. 2 zák. č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, neboť dohoda o ceně nevznikla ani tím, že si účastníci vzájemně požadovanou - fakturovanou cenu uhradili.

Nelze souhlasit s tvrzením navrhovatele, že cena 65,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla a 100,- Kč za přenesení čísla na základě komplexní objednávky, je nespornou cenou, kterou požadoval odpůrce po navrhovateli za přenesení jednoho telefonního čísla. Z doložených podkladů navrhovatelem vyplývá, že v návrhu Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení byla uvedena tato cena jako společná pro obě smluvní strany, resp. z uvedeného návrhu nevyplývá, že by odpůrce v návrhu Dodatku č. 9 ke Smlouvě předpokládal pro každou smluvní stranu jinou cenu za službu přenesení mobilního telefonního čísla. Dále je nepopiratelným faktem, že při uzavírání Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení navrhovatel, kromě jiného, nesoúhlasil s touto cenou za přenesení čísla pro službu přenos telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a navrhl cenu podstatně vyšší, a to 1.615,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla.

Na základě uvedeného dospěl správní orgán k závěru, že navrhovatel neunesl své důkazní břemeno, tj. navrhovatel neprokázal, že měl s odpůrcem navzájem sjednané ceny za přenesení telefonního čísla, na základě kterých si vypočetl svou pohledávku za odpůrcem na základě přenesených telefonních čísel od odpůrce k navrhovateli a naopak. Rovněž nebylo v průběhu správního řízení prokázáno, že ceny za přenesení telefonního čísla od odpůrce k navrhovateli a od navrhovatele k odpůrci, které použil navrhovatel k výpočtu své pohledávky za odpůrcem, byly v souladu s § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích.

Na druhou stranu je však nezpochybnitelné, že službu přenesení telefonního čísla považovali účastníci řízení za úplatnou, což vyplývá z návrhu Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení, ve kterém se však neshodli na ceně za přenesení telefonního čísla. Rovněž zákon o elektronických komunikacích předpokládá, že poskytování této služby je za úplatu, což vyplývá z § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, kde je uvedeno, že podnikatel, který je povinen poskytovat službu podle § 34, a podnik s významnou tržní silou na relevantním trhu, který je povinen poskytovat službu podle § 70, sjedná ceny za propojení v souvislosti s poskytováním těchto služeb tak, aby tyto ceny byly nákladově orientovány. Úplatnost této služby předpokládá i opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kde je v

článku 13 - Cena za přenos čísla mezi opouštěným a přijímajícím operátorem, v odstavci 1, mimo jiné uvedeno, že cenu za přenesení telefonního čísla hradí přijímající operátor opouštěnému operátorovi.

Podle názoru správního orgánu je tedy nezpochybnitelné, že účastníkům řízení náleží za poskytnutí služby přenesení telefonního náhrada, resp. kompenzace nákladů souvisejících s přenesením telefonních čísel mezi účastníky tohoto sporného řízení. Tento závěr již vyslovil správní orgán II. stupně ve svém pravomocném rozhodnutí o rozkladu v obdobném řízení, kdy rozhodoval o návrhu jiného navrhovatele se stejným odpůrcem, ve stejné věci – zaplacení ceny za přenesená telefonní čísla, aniž byla uzavřena smlouva (dodatek ke smlouvě o propojení) o podmínkách plnění zákonné povinnosti přenést telefonní čísla a o ceně za tuto službu. Tento závěr také potvrdil správní orgán II. stupně ve svém pravomocném rozhodnutí čj. 70 465/2009-603 ze dne 1. 10. 2009, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané v tomto řízení, kdy na str. 13 a 14 svého rozhodnutí o rozkladu uvedl, že je nutno aplikovat kalkulační vzorec – jednotkové ceny, které byly určeny pravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. ze dne 25. 3. 2008, a že se cena platí pouze za skutečně přenesená telefonní čísla s rozlišením jednoduché a komplexní objednávky.

Proto správní orgán vycházel při určení kompenzace nákladů (která musí splňovat zároveň podmínku uvedenou v § 55 odst. 1 a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích) za přenesená čísla z jednotkových cen, které vyplývají z uvedeného pravomocného rozhodnutí. Správní orgán v uvedených pravomocných rozhodnutích podrobně zdůvodnil, jak dospěl k uvedeným cenám za službu přenesení telefonního čísla, proto se správní orgán v tomto řízení - čj. 89 533/2008-606, plně odvolává na odůvodnění výše uvedených cen za přenesení telefonních čísel, jak je uvedeno v pravomocném rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. a čj. 39 857/2008-603.

K cenám stanoveným správním orgánem v pravomocném rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. je třeba zdůraznit, že tyto ceny se vztahují k pětiletému období, počínaje zavedením služby přenositelnosti čísel na trh, konkrétně k období let 2006 až 2010. Tímto jednotným výpočtem bylo postupováno pro stanovení sporných cen u všech tří mobilních operátorů ve správních řízeních vedených správním orgánem ve věci sporů o cenu za přenesení čísla. Přičemž jednotlivá správní řízení byla ukončena pravomocným rozhodnutím, tudíž tyto ceny jsou pro účastníky řízení platné. Tudíž z logiky věci pak musí uvedené ceny za přenesení telefonního čísla platit po dobu pěti let - od počátku roku 2006 do konce roku 2010, což zahrnuje i období, které je předmětem společného správního řízení čj. 89 533/2008-606, tj. období od 15. 1. 2006 (od zahájení poskytování služby) do konce dubna 2008.

Na základě uvedeného nelze proto akceptovat ani snížený požadavek navrhovatele na uhrazení částky 588,- Kč za službu přenesení jednoho telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce (původně požadoval částku 1.615,- Kč), ale ani uplatněný požadavek navrhovatele na uhrazení ceny za přenesení telefonního čísla ve výši 809,- Kč, která také nemá zákonné opodstatnění, jak je uvedeno v § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích, ale ani původně navrhovatelem navrženou (nesjednanou) cenu v Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení, a to 65,- Kč za jedno přenesené telefonní číslo, resp. 100,- Kč za autorizaci komplexní objednávky.

S odkazem na výše uvedené pravomocné rozhodnutí správního orgánu nelze akceptovat požadavek odpůrce, který uplatnil při seznámení s podklady rozhodnutí dne 13. 3. 2009, aby správní orgán hledal jiný postup pro výpočet ceny za portaci mobilního čísla. Uvedené ceny za službu přenositelnosti telefonního čísla, jak je uvedeno výše, vyplývají z investičních nákladů účastníků řízení souvisejících realizací této služby. Použití jiných postupů pro určení ceny za službu přenositelnosti čísla za sporné období by znamenalo popřít způsob výpočtu ceny, který byl uveden v pravomocném rozhodnutí správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř.

V souvislosti s pravomocným rozhodnutím správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř., ve kterém je ve IV. části výroku rozhodnutí uvedeno, že se zamítá návrh navrhovatele na stanovení povinnosti účastníkům řízení vyrovnat si finanční rozdíl mezi vzájemnými úhradami, které za poskytování služby přenesení telefonního čísla (popř. číselného rozsahu) skutečně provedly do vydání tohoto rozhodnutí s odůvodněním, že právo nemůže působit zpětně, proto nemohlo být přisvědčeno požadavku navrhovatele, je nutno uvést následující. Uvedené správní řízení se týkalo sporu o uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení a v tomto sporném řízení nebylo možno stanovit účastníkům řízení povinnost vzájemné úhrady za již poskytnuté služby (před vydáním uvedeného rozhodnutí). Teprve na základě tohoto pravomocného rozhodnutí byla účastníkům stanovena povinnost uzavřít do 30 dnů předmětný dodatek, ve kterém si měli mj. smluvně upravit ceny za službu přenesení telefonního čísla v souladu s předmětným pravomocným rozhodnutím. Účastníkům řízení však nic nebránilo tomu, aby si na základě tohoto pravomocného rozhodnutí sjednali ve svém dodatku ke Smlouvě o propojení či jiným způsobem se dohodli na způsobu úhrady ceny za služby, které již byly provedeny, což se však nestalo, protože by pak nebyl důvod vést toto sporné řízení.

Zjistit počet skutečně přenesených čísel mezi účastníky řízení na základě jednoduché a komplexní objednávky a počet komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo

Správní orgán se již výše vypořádal s tím, že měsíčně vzájemně fakturované částky nebyly vystavovány na základě sjednaných nebo dohodnutých cen za službu přenesení telefonních čísel a účastníci správního řízení neměli smluvní důvod si takto vystavované faktury hradit.

Na druhou stranu je poskytnutí služby přenesení čísla službou úplatnou a tak pokud nebyla dohoda o ceně, náleží subjektu, který službu poskytl, kompenzace podle § 55 zákona o elektronických komunikacích.

Podle názoru správního orgánu je třeba při výpočtu kompenzace nákladů spojených s přenesením telefonních čísel za období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008 vycházet ze skutečně přenesených telefonních čísel na základě jednoduché a i komplexní objednávky v jednotlivých měsících předmětného období, a nikoliv, jak požadoval odpůrce, až z celkového počtu přenesených telefonních čísel za uvedené období, a to z toho důvodu, že navrhovatel požadoval po odpůrci uhradit své pohledávky, které vypočetl jako rozdíl vzájemně vystavených daňových dokladů – faktur (saldo) za jednotlivé měsíce předmětného období.

Vzhledem k tomu, že sám navrhovatel uplatnil svůj požadavek na úhradu dlužné částky vypočtením z počtu autorizovaných objednávek a nikoliv na základě skutečně přenesených telefonních čísel, byl nucen správní orgán zabývat se počtem skutečně přenesených telefonních čísel mezi sítí navrhovatele a sítí odpůrce.

Sám navrhovatel v přehledu po měsících uváděl, jak svůj počet autorizovaných objednávek, které byly fakturovány, tak počet svých skutečně přenesených čísel. Zároveň však navrhovatel uvedl u odpůrce rozlišení počtu autorizovaných objednávek na základě jednoduchých objednávek a komplexních objednávek a počty skutečně přenesených čísel na základě jednoduchých a komplexních objednávek.

Proto se správní orgán zabýval počtem přenesených čísel, který doložil navrhovatel na základě výzvy správního orgánu. Z doloženého přehledu přenesených telefonních čísel mezi navrhovatelem a odpůrcem vyplývá, že navrhovatel bez jakéhokoliv právního podkladu fakturoval částky za vyšší počty čísel, než kolik jich bylo skutečně přeneseno. Správní orgán zastává jednoznačné stanovisko, že cena za přenesení čísla se platí pouze za ta telefonní čísla, která skutečně byla přenesena a nikoliv za úspěšnou autorizaci objednávky na přenesení telefonního čísla. Toto stanovisko bylo také sděleno účastníkům řízení dopisem čj. 95 390/2008-610, ze dne 18. 11. 2008, na jehož zdůvodnění se správní orgán odkazuje a zároveň toto potvrdil i správní orgán II. stupně ve svém rozhodnutí o rozkladu (jak je uvedeno

výše). Tato skutečnost vyplývá již ze samého opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3. Opatření obecné povahy mluví pouze o ceně za přenesení čísla a nikoliv o ceně za nepřenesení čísla byť na základě autorizované objednávky. Z celého opatření obecné povahy vyplývá, že se platí sjednaná cena za přenos telefonního čísla. Přenosem telefonního čísla lze jazykovým i logickým výkladem považovat pouze uskutečněný přenos telefonního čísla a nikoliv i neuskutečněný přenos telefonního čísla, byť by byla objednávka autorizovaná. Přenos čísla je podle názoru správního orgánu jednoznačně určený okamžik, pro oprávněnost účtování ceny za přenesení telefonního čísla. Změna opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3 z r. 2009 spočívající ve vložení odstavce 3 do článku 13 pouze doplňuje a upřesňuje rozhodný okamžik pro úhradu ceny, což je vlastní přenesení telefonního čísla k přejímajícímu operátorovi a vyřazení objednávky ze společného řešení podle článku 11 a 12 uvedeného opatření. Nejedná se tedy o změnu citovaného opatření, jež by měnila nebo zakládala nová práva a povinnosti vztahující se úhradě cen za skutečně přenesená mobilní telefonní čísla. Tato povinnost platila v opatření obecné povahy od počátku, jak je uvedeno výše.

Vzhledem k tomu, že odpůrce nezpochybnil počet skutečně přenesených čísel navrhovatelem do sítě odpůrce, což bylo potvrzeno i na ústním jednání 15. 12. 2009, kdy účastníci uvedli, že počet přenesených čísel není sporný, vychází správní orgán z údajů uvedeného navrhovatelem, a to, že ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce bylo za celé předemtné období, od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, reálně přeneseno 57.866 ks čísel.

S ohledem na skutečnost, že navrhovatel ve svých vyjádřeních uvedl, že dosud nerealizoval komplexní objednávku, vychází správní orgán z toho, že všechna skutečně přenesená telefonní čísla byla přenesena na základě „jednoduché“ objednávky, tzn. že navrhovateli náleží částka vypočtená - počet skutečně přenesených čísel v jednotlivých měsících x 519,- Kč bez DPH za přenesené jedno telefonní číslo, tj. 617,61 Kč s DPH za přenesení jednoho telefonního čísla. Vynásobením těchto údajů je částka, kterou je povinen uhradit odpůrce navrhovateli, jako kompenzaci nákladů za službu přenesení telefonních čísel v jednotlivých kalendářních měsících předemtného období.

Podle stejného principu je postupováno při určení výše kompenzace nákladů, kterou je povinen uhradit navrhovatel odpůrci, a to za skutečně přenesená čísla na základě jednoduché objednávky s cenou 418,- Kč bez DPH, tj. 497,42 Kč vč. DPH za přenesení čísla, za skutečně přenesená čísla na základě komplexních objednávek, přičemž se vychází z ceny komplexní objednávky 34,- Kč bez DPH, tj. 40,46 Kč vč. DPH (společný náklad) + 384,- Kč bez DPH, tj. 456,96 Kč vč. DPH (náklad související s každým přenesením čísla) v souladu s pravomocným rozhodnutím správního orgánu, resp. podle odůvodnění pravomocného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. (str. 25), kde je uvedeno, že výpočet ceny za komplexní objednávku se odráží od jednoduché objednávky a současně zohledňuje, že některé procesy (kroky) jsou společné po celý komplex přenášených čísel, a tudíž část nákladů s nimi spojených společně sdílí celý soubor přenášených čísel.

Pokud rozhoduje správní orgán o rozsahu kompenzace nákladů, pak musí ve svém rozhodnutí zohlednit i náklady odpůrce na zpracování komplexní objednávky, tj. náklady na hromadnou portaci, což je společný náklad na zpracování komplexní objednávky a nemůže vycházet pouze z ceny za přenesení telefonního čísla na základě jednoduché objednávky. Odpůrce v průběhu správního řízení nezpochybnil, že docházelo k přenesení telefonních čísel i na základě komplexních objednávek.

Z přehledu skutečně přenesených telefonních čísel v jednotlivých měsících předloženého navrhovatelem nebylo zřejmé u komplexních objednávek, kolik bylo na jejich základě skutečně přeneseno telefonních čísel, protože odpůrce pro výpočet ceny za přenesené číslo vycházel z jiného způsobu výpočtu, a to 65,- Kč za přenesení čísla na základě jednoduché objednávky (ve složení 34,- Kč za provedení autorizace a 31,- Kč za dokončení přenesení čísla) a 100,- Kč za komplexní objednávku (ve složení 69,- Kč za autorizaci jedné komplexní objednávky a 31,- Kč za dokončení přenesení jednoho telefonního

čísla v rámci komplexní objednávky), a správní orgán nebyl schopen podle tohoto způsobu výpočtu ceny za přenesená telefonní čísla zjistit počet komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno číslo a počet skutečně přenesených telefonních čísel na základě komplexních objednávek, aby mohl určit kompenzaci nákladů za přenesená telefonní čísla v souladu s výše uvedeným pravomocným rozhodnutím správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. To, že se má při kompenzaci nákladů rozlišovat počet skutečně přenesených telefonních čísel na základě jednoduché a komplexní objednávky, potvrdil i správní orgán II. stupně ve svém rozhodnutí o rozkladu čj. 70 456/2009-603, když uvedl, „že lze nárokovat cenu pouze za skutečně přenesená čísla ve sporném období, tj. od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, s rozlišením jednoduché a komplexní objednávky“ (str. 14 cit. rozhodnutí).

Aby mohl správní orgán určit výši kompenzace nákladů za skutečné přenesení čísel na základě komplexních objednávek, vyžádal si správní orgán přímo od odpůrce uvedení počtu skutečně přenesených telefonních čísel na základě komplexních objednávek a počtu komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno mobilní telefonní číslo. Sám odpůrce předložil správnímu orgánu požadované počty skutečně přenesených telefonních čísel na základě komplexních objednávek s tím, že v některých měsících tyto údaje vycházely z kvalifikovaného odhadu odpůrce. Způsob výpočtu kvalifikovaného odhadu správní orgán respektoval, zejména i proto, že jej navrhovatel nerozporoval. To, že počty přenesených telefonních čísel nejsou sporné, potvrdil navrhovatel na ústním jednání konaném dne 15. 12. 2009 a také ve svém vyjádření ze dne 6. 1. 2010. Odpůrce také na tomto jednání nezpochybnil počty přenesených čísel s výjimkou komplexních objednávek. V této souvislosti správní orgán uvádí, že údaje o skutečném počtu přenesených telefonních čísel na základě jednoduché a komplexní objednávky nemůže doložit nikdo jiný než odpůrce, neboť pouze on sám tyto objednávky zpracovává a sám rozlišoval přenesení čísla na základě jednoduché a komplexní objednávky. Jak odpůrce uvedl ve svém vyjádření, tyto údaje odděleně nesledoval, proto nebyl schopen splnit požadavek správního orgánu ohledně počtu zpracovaných komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo, a byl nucen za některé měsíce, u kterých neměl potřebné podklady k dispozici, tento počet určit na základě kvalifikovaného odhadu.

Správní orgán vycházel z toho, že odpůrcem použité způsoby výpočtu kvalifikovaného odhadu počtu komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo za konkrétně uvedené měsíce, mohou věrohodně nahradit údaje o počtu komplexních objednávek, na základě kterých bylo přeneseno alespoň jedno telefonní číslo, protože vycházejí z údajů – počtu účtovaných jednotek, tj. ze skutečně přenesených telefonních čísel, které nejsou podle vyjádření účastníků řízení sporné. Proto považuje správní orgán údaje, které byly odpůrcem zjištěny byť i na základě kvalifikovaného odhadu, jako dostatečný podklad pro výpočet kompenzace nákladů, kterou by měl navrhovatel uhradit odpůrci za zpracování všech komplexních objednávek za sporné období.

K požadavku odpůrce, že se mělo postupovat v případě, kdy byly doloženy pouze kvalifikované odhady tak, že by se v těchto případech nemělo přihlížet k tomuto odhadu a měla se přiznat kompenzace nákladů, jako kdyby došlo k přenesení telefonního čísla na základě jednoduché objednávky, správní orgán uvádí, že v tomto případě, kdy je zřejmé, že v měsících, za které předložil odpůrce kvalifikovaný odhad, byla přenášena čísla také na základě komplexní objednávky, tudíž náklady na zpracování komplexní objednávky jsou nižší, pokud dojde ke skutečnému přenesení více než jednoho telefonního čísla na základě komplexní objednávky (viz pravomocné rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř.). Pokud by správní orgán v tomto případě neakceptoval kvalifikovaný odhad odpůrce o počtu přenesených čísel na základě komplexní objednávky, tak by došlo k nedůvodnému navýšení kompenzace nákladů odpůrce.

Zjistit, zda požadavek navrhovatele na úhradu úroků z prodlení je oprávněný.

Jak bylo uvedeno výše, faktury – daňové doklady - vystavované jak navrhovatelem, tak odpůrcem nebyly vystavovány na základě sjednaných nebo dohodnutých cen za službu přenesení telefonních čísel a účastníci správního řízení neměli smluvní důvod si takto vystavované faktury hradit. Smlouva, resp. dodatek ke Smlouvě o propojení dodatek nebyl na plnění zákonné povinnosti podle § 34 zákona o elektronických komunikacích uzavřen, tudíž ceny, které si vzájemně účtovali, nebyli účastníky řízení smluvně dohodnuty. Zároveň však bylo konstatováno, že titul, na základě kterého si mají účastníci řízení za poskytnutou službu přenesení telefonního čísla platit, je plnění zákonné povinnosti uvedené v § 34 zákona o elektronických komunikacích, u které se předpokládá, že je povinností úplatnou, jak je uvedeno v § 55 zákona o elektronických komunikacích a ve výše uvedeném opatření obecné povahy. Splatnost ceny a úrok z prodlení v těch případech, kdy není lhůta splatnosti ceny dodávky stanovena smlouvou, což je v tomto případě, pak upravuje § 369a obchodního zákoníku zejména ve svém odstavci 2 a 3.

S ohledem na skutečnost, že navrhovatel požadoval po odpůrci uhradit dlužné částky z neuhrazených měsíčně vystavovaných faktur – daňových dokladů za přenesení telefonních čísel v jednotlivých měsících a i jejich příslušenství v podobě úroku z prodlení, byl správní orgán nucen zabývat se, kromě výše kompenzace nákladů za přenesení telefonních čísel v jednotlivých měsících, také otázkou, zda a od kterého dne se dostal odpůrce do prodlení s úhradou jednotlivých faktur, a v jaké výši úrok z prodlení navrhovateli přísluší.

Správní orgán vycházel z úvahy, že k přenášení mobilních čísel docházelo průběžně v každém kalendářním měsíci, a proto bral za rozhodný okamžik, kdy došlo k plnění, až ukončením každého kalendářního měsíce, čemuž odpovídalo i to, že si účastníci řízení také vystavovali faktury po uplynutí každého kalendářního měsíce.

Účastníci řízení si vzájemně vystavovali daňové doklady za poskytnutou službu v předchozím měsíci, ale tyto faktury si neplatili. Pokud se účastníci řízení chtěli zbavit své povinnosti vzájemně si hradit vystavované daňové doklady, mohli se dohodnout na prozatímním řešení, jak budou postupovat do doby, než bude uzavřen dodatek ke Smlouvě o propojení týkající se problematiky přenesení čísel. Takováto dohoda správnímu orgánu nebyla předložena. Naopak je správnímu orgánu z jeho činnosti známo, že ačkoliv došlo k uzavření Dodatku č. 14 ke Smlouvě o propojení dne 20. 5. 2009, je v něm výslovně uvedeno, že ceny v něm uvedené se nevztahují na období před 1. 8. 2008, tudíž se nevztahují na předmětné období tj. od 15. 1. 2006 do 31. 4. 2008. Rovněž měli účastníci řízení možnost vzájemně vystavené daňové doklady si hradit, a pokud s účtovanou cenou nesouhlasili, mohli se zároveň obrátit na správní orgán, aby určil v samostatném správním řízení, zda požadovaná (nesjednaná) úhrada účastníkem řízení je nákladově orientovaná ve smyslu § 55 zákona o elektronických komunikacích či nikoliv. Což také neučinili. V této souvislosti správní orgán uvádí, že pravomocné řízení čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. bylo vedeno ve věci sjednání Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení, a nikoliv o určení, zda účtované částky účastníky řízení za splnění zákonné povinnosti, aniž je uzavřena smlouva, resp. dodatek ke Smlouvě o propojení, jsou účtovány v oprávněné výši.

Z toho, že účastníci řízení vzájemně vystavené faktury za splnění zákonné povinnosti - přenesení čísel - nehradili, dovedl správní orgán, že se dostali do prodlení s jejich úhradou.

Vzhledem k tomu, že si účastníci řízení plnili vzájemně zákonnou povinnost, na niž neměli uzavřenu smlouvu, resp. dodatek ke Smlouvě o propojení (což se stalo až uzavřením Dodatku č. 14 ke Smlouvě o propojení), a správnímu orgánu nebylo neprokázáno, kdy odpůrce obdržel jednotlivé faktury (§ 369a odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku), je nutno posuzovat právo na úhradu úroků z prodlení podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, a to že toto právo vznikne uplynutím 30 dnů od obdržení zboží nebo služby, což lze podle názoru správního orgánu aplikovat i v případě tohoto správního řízení, kdy se

navrhovatel domáhá pouze úhrady své pohledávky vyplývající z rozdílu vzájemně vystavených faktur - daňových dokladů.

Prozkoumáním jednotlivých faktur, jejichž kopie doložil správnímu orgánu navrhovatel, a jejichž obdržení ani odpůrce nerozporoval, správní orgán zjistil, že navrhovatel na jednotlivých fakturách požadoval různou splatnost. Některé faktury měly splatnost delší než 30 dnů od ukončení jednotlivého měsíce, ve kterém byla služba přenesení telefonního čísla poskytnuta, ale další faktury měly splatnost kratší než 30 dnů od ukončení jednotlivého měsíce.

Protože požadavek navrhovatele v těch případech, kdy splatnost jednotlivých faktur je delší než 30 dnů po ukončení každého kalendářního měsíce, nepřekračuje zákonný nárok podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, tak správní orgán akceptoval navrhovatelem požadovaný okamžik prodlení, tj. den následující po splatnosti jednotlivých faktur, jako určení dne prodlení, jak požadoval navrhovatel. Přestože podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku vzniká prodlení dlužníka dříve, než v těchto případech požadoval navrhovatel, správní orgán v tomto nemůže překročit návrh, a proto je nárok na úroky z prodlení přiznáván od okamžiku dne následujícího po uváděné splatnosti následujících faktur vystavených za období leden 2006 až listopad 2006 a duben 2008.

V dalších případech, kdy navrhovatel požadoval uhradit faktury s dřívějším termínem splatnosti, než odpovídá lhůtě uvedené v § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, byl správní orgán nucen přiznat úroky z prodlení od pozdějšího data, než navrhovatel požadoval ve svém návrhu na zahájení správního řízení, a to v souladu s § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, tj. až po uplynutí lhůty 30 dnů od ukončení každého kalendářního měsíce.

S ohledem na výše uvedené a pro přehlednost, o čem je rozhodováno po jednotlivých měsících, vč. uvedení data splatnosti, jsou jednotlivé skutečnosti uvedeny v následující tabulce.

Provedením výpočtu rozdílu z uvedených částek kompenzace nákladů za skutečně přenesená telefonní čísla na základě jednoduché a komplexní objednávky (salda v jednotlivých měsících) vyplývá, že ne vždy vzniká odpůrci povinnost úhrady rozdílu, jak požadoval navrhovatel. To se týká měsíců červenec 2006, září až listopad 2006 a červen až srpen 2007, v celkové částce 888.837,18 Kč vč. DPH. *Poznámka správního orgánu: O nároku odpůrce není v tomto řízení rozhodováno (viz zdůvodnění na str. 19), neboť toto nebylo předmětem návrhu na zahájení správního řízení a ani odpůrce nepodal dodatečně samostatný příslušný návrh ke správnímu orgánu, aby bylo rozhodnuto i jeho nároku, a to přesto, že byl na tuto možnost správním orgánem upozorněn na ústním jednání dne 15. 12. 2009.*

měsíc/ rok	Přenesení čísel od navrhovatele		Přenesení čísel od odpůrce			Rozdíl		Datum splatnosti	
	na základě jednoduché objednávky		na základě jednoduché objednávky	na základě komplexní objednávky		celková kompenzace za měsíc v Kč vč. DPH	ve prospěch TMB v Kč vč. DPH		ve prospěch VF v Kč vč. DPH
	počet přenesených čísel	celková kompenzace za měsíc v Kč vč. DPH	počet přenesených čísel	počet objednávek	počet přenesených čísel				
I.06	1195	738 043,95	128	4	24	74 798,64	663 245,31	15.3.2006	
II.06	3336	2 060 346,96	1029	112	604	792 380,54	1 267 966,42	7.4.2006	
III.06	3009	1 858 388,49	1413	152	822	1 084 625,50	773 762,99	5.5.2006	

IV.06	2447	1 511 291,67	1081	149	805	911 592,36	599 699,31		3.6.2006
V.06	2243	1 385 299,23	1046	176	1006	987 124,04	398 175,19		7.7.2006
VI.06	1819	1 123 432,59	1211	174	826	986 864,62	136 567,97		4.8.2009
VII.06	1238	764 601,18	977	129	732	825 693,40		61 092,22	6.9.2006
VIII.06	1878	1 159 871,58	1217	160	826	989 282,70	170 588,88		6.10.2006
IX.06	1550	957 295,50	1441	167	740	1 061 689,44		104 393,94	7.11.2006
X.06	2143	1 323 538,23	2366	225	1150	1 711 503,22		387 964,99	1.12.2006
XI.06	2096	1 294 510,56	1812	218	925	1 332 833,32		38 322,76	5.1.2007
XII.06	2764	1 707 074,04	1894	258	1222	1 510 957,28	196 116,76		30.1.2007
I.07	3415	2 109 138,15	1797	148	1166	1 432 667,18	676 470,97		2.3.2007
II.07	1799	1 111 080,39	1325	144	729	998 031,58	113 048,81		30.3.2007
III.07	1821	1 124 667,81	1397	144	671	1 007 342,14	117 325,67		30.4.2007
IV.07	1404	867 124,44	1160	111	595	853 389,46	13 734,98		30.5.2007
V.07	1902	1 174 694,22	1443	137	829	1 102 139,92	72 554,30		30.6.2007
VI.07	1546	954 825,06	1354	166	992	1 133 527,36		178 702,30	30.7.2007
VII.07	1539	950 501,79	1192	141	935	1 025 887,10		75 385,31	30.8.2007
VIII.07	1714	1 058 583,54	1320	144	961	1 101 559,20		42 975,66	30.9.2007
IX.07	1554	959 765,94	1189	102	650	892 583,30	67 182,64		30.10.2007
X.07	2201	1 359 359,61	1409	130	652	1 004 062,50	355 297,11		30.11.2007
XI.07	2350	1 451 383,50	1410	135	754	1 051 372,14	400 011,36		30.12.2007
XII.07	2041	1 260 542,01	1033	96	660	819 312,62	441 229,39		30.1.2008
I.08	2698	1 666 311,78	1306	99	837	1 036 111,58	630 200,20		1.3.2008
II.08	2007	1 239 543,27	1129	110	585	833 359,38	406 183,89		30.3.2008
III.08	1833	1 132 079,13	982	131	600	767 942,70	364 136,43		30.4.2008
IV.08	2324	1 435 325,64	1036	113	821	895 063,26	540 262,38		30.5.2008
celkem	57866	35 738 620,26	36097	3975	22119	28 223 696,48	8 403 760,96	888 837,18	

K části I. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí, že rozhodl o povinnosti odpůrce jen v těch měsících, kdy rozdíl vzájemných nároků na kompenzaci pohledávek je ve prospěch navrhovatele. Z uvedeného přehledu (tabulky) pak vyplývá, za které měsíce má odpůrce povinnost uhradit navrhovateli částku 8,403.760,96 Kč vč. DPH. Zároveň je odpůrce povinen uhradit navrhovateli i příslušenství uvedených jednotlivých měsíčních pohledávek v podobě zákonného úroku z prodlení tak, jak je uvedeno v části I. výroku rozhodnutí. Uvedený zákonný úrok z prodlení je v souladu § 1 vládního nařízení č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a to ode dne následujícího po dni splatnosti salda v jednotlivých měsících. V souladu s tímto nařízením výše úroků z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů. V každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

K uvedeným zákonným úrokům z prodlení v části I. výroku rozhodnutí správní orgán odkazuje na § 369 a 369a obchodního zákoníku, ze kterého vyplývá, že dlužník je povinen platit z nezaplacené částky úrok z prodlení, v tomto případě zákonný úrok, určený podle práva občanského (viz výše uvedené vládní nařízení). Z uvedené tabulky je zřejmé, že v uvedených měsících (ne ve všech) vznikla odpůrci povinnost uhradit navrhovateli dlužnou částku (jako saldo), i když v podstatně v nižší částce, než původně požadoval navrhovatel. Uvedená splatnost pohledávky pak vyplývá z § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku.

Ke lhůtě splatnosti uložené povinnosti v tomto rozhodnutí, kterou požadoval navrhovatel, a to do 10 dnů od právní moci rozhodnutí, správní orgán uvádí, že tato lhůta není v rozporu s právními předpisy a správní orgán ji považuje za přiměřenou ke splnění povinnosti uložené v tomto rozhodnutí.

K části II. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí, že požadavku navrhovatele v částce 29,660.640,04 Kč s příslušenstvím nemohl vyhovět, neboť navrhovatel požadoval vyšší částku, než kolik činí rozdíl mezi kompenzací nákladů za skutečně přenesená telefonní čísla za vzájemně poskytovanou službu přenositelnosti telefonních čísel v jednotlivých měsících, a to ve výši kompenzace 519,- Kč bez DPH za jedno přenesené telefonní číslo od navrhovatele k odpůrci a ve výši kompenzace za jedno přenesené telefonní číslo od odpůrce k navrhovateli, a to 418,- Kč bez DPH na základě jednoduché objednávky, resp. 34,- Kč bez DPH (společný náklad) + 384,- Kč bez DPH (za každé přenesené telefonní číslo) na základě komplexní objednávky a také proto, že navrhovatel požadoval úhradu i za autorizované objednávky, na základě kterých nedošlo ke skutečnému přenesení čísla.

K části III. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí, že o návrhu navrhovatele na úhradu nákladů společného správního řízení za 2 uhrazené správní poplatky (rozhodnutí se vydává ve dvou spojených správních řízeních) rozhodoval v souladu s § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, přičemž zkoumal poměr úspěšnosti navrhovatele ve spojených správních řízeních. Jinou náhradu nákladů účastníci řízení nepožadovali.

Je nutno uvést, že v tomto společném správním řízení byly uhrazeny 2 správní poplatky, každý ve výši 500.000,- Kč, a to jeden ke správnímu řízení zahájenému pod čj. 41 216/2006-606 a druhý ke správnímu řízení zahájenému pod čj. 89 533/2008-606, proto je nutno posuzovat poměr úspěšnosti v každém správním řízení samostatně.

Ve správním řízení čj. 41 216/2006-606, původně zahájeném na částku 20,625.165,- Kč vč. DPH a po zastavení řízení v částce 12,301.293,- Kč vč. DPH s příslušenstvím na základě žádosti (zúžení návrhu) navrhovatele dále vedeném o úhradě částky 8,323.872,- Kč vč. DPH s příslušenstvím za přenesená telefonní čísla za období od 15. 1. 2006 do 31. 5. 2006, byl navrhovatel úspěšný v částce 3,304.674,03 Kč vč. DPH, což je 16,02 % z původně požadované částky.

Ve správním řízení čj. 89 533/2008-606 zahájeném na částku 29,740.529,- Kč vč. DPH s příslušenstvím za přenesená telefonní čísla za období od 1. 6. 2006 do 30. 4. 2008 byl navrhovatel úspěšný v částce 5,099.086,93 Kč vč. DPH, což je 17,14 % z původně požadované částky.

Vzhledem k tomu, že v předmětných správních řízeních nebyl navrhovatel úspěšný minimálně v 50 %, resp. byl více neúspěšný, než úspěšný, nelze mu ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o elektronických komunikacích přiznat ani poměrnou část z požadované náhrady nákladů za uhrazené správní poplatky. S tímto závěrem se ztotožnil ve svém rozhodnutí o rozkladu i správní orgán II. stupně.

K požadavkům/námitkám navrhovatele i odpůrce, ke kterým správní orgán ve svém rozhodnutí nepřihlédl, je třeba uvést následující.

K požadavku navrhovatele na úhradu ceny za přenesené číslo ve výši 588,- Kč ze sítě navrhovatel do sítě odpůrce, a to i za autorizované objednávky, nebylo možno vyhovět z důvodů, jak je uvedeno zejm. na str. 20-22. Rovněž je zde zdůvodněno, proč nebylo možno akceptovat cenu 65,- Kč/přenesené číslo a 100,- Kč/komplexní objednávka za přenesení čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele.

K námitce odpůrce, který požadoval započtení jeho pohledávky vůči navrhovateli ve výši 809,- Kč, je na str. 22 uvedeno, proč nebylo možno požadavku odpůrce vyhovět. Rovněž nebylo možno akceptovat námitku odpůrce, že cena 809,- Kč byla odpůrcem spočítána podle metodiky uvedené v řízení čj. 4 674/2006-611. K tomu správní orgán uvádí, že v obdobných sporech vychází z těch pravomocných rozhodnutí správního orgánu, ve kterých bylo rozhodnuto o ceně jak pro navrhovatele, tak i odpůrce, tudíž rozhoduje o stejné problematice

shodně. Navíc uvedená částka odpůrcem nebyla podložena žádnými podklady, tudíž nelze prověřit ani tvrzení odpůrce, že vycházela z postupu uvedeného ke správnímu řízení čj. 4 674/2006-611.

Námitce odpůrce, že má být v rozhodnutí zohledněn i jeho nárok, nebylo možno vyhovět; zdůvodnění je uvedeno zejm. na str. 18 a násl. tohoto rozhodnutí. Správní orgán upozorňuje, že toto správní řízení bylo vedeno na základě návrhu navrhovatele o stanovení povinnosti odpůrci a nikoliv o stanovení povinností i navrhovateli, proto námitce odpůrce, že je třeba postupovat tak, že se rozhodne o celkovém saldu, tj., sečtou se celkové nároky navrhovatele a celkové nároky odpůrce a správní orgán rozhodne o rozdílu vzájemných pohledávek, nebylo možno vyhovět, jak bylo uvedeno a zdůvodněno na str. 18 a násl. tohoto rozhodnutí. Navíc sám odpůrce uvedl, že jeho požadavek na úhradu 809,- Kč za přenesení čísla není protinávrhem, ale pouze procesní obranou.

Námitce odpůrce, že se nemohl dostat do prodlení po uplynutí splatnosti jednotlivých měsíčních faktur – daňových dokladů z důvodu, že až tímto rozhodnutím bude stanovena cena, kterou bude jedna strana sporu povinna uhradit druhé straně sporu za skutečně přenesená telefonní čísla za celé sporné období, nelze vyhovět. Při posuzování nároku navrhovatele na úroky z prodlení vycházel správní orgán z § 369a obchodního zákoníku, zejména z jeho odstavce 2 za splnění podmínky odstavce 3, neboť v průběhu správního řízení nebylo zpochybněno, že v jednotlivých měsících byla služba přenesení telefonních čísel poskytnuta, kterou považovali účastníci řízení za úplatnou, proto také navrhovateli náleží měsíční kompenzace nákladů, resp. navrhovatelem požadovaný rozdíl mezi kompenzacemi nákladů navrhovatele a odpůrce, vč. úroku z prodlení.

K tvrzení odpůrce, že správní orgán, svým rozhodnutím konstitutivně upravuje vztahy mezi účetníky řízení, správní orgán uvádí, že se nejedná o konstitutivní rozhodnutí, ale naopak o deklaratorní rozhodnutí. Ve sporných řízeních se nepřiznávají ani neruší práva nebo povinnosti, ale pouze se zjišťuje a autoritativním způsobem prohlašuje, zda z existujícího právního vztahu taková práva vyplývají nebo nevyplývají (viz str. 783 Správní řád komentář, JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON, 1. vydání 2006).

Námitce odpůrce o nesprávném přístupu ke kvalifikovaným odhadům počtu přenesených čísel na základě komplexní objednávky, nebylo vyhověno, jak bylo zdůvodněno na str. 25 tohoto rozhodnutí.

Ostatní požadavky/námítky navrhovatele a odpůrce uplatněné v průběhu správního řízení, pokud se s nimi správní orgán průběžně nevypořádal v odůvodnění rozhodnutí, nepovažoval správní orgán pro toto rozhodnutí za tak relevantní, aby bylo nutno se s nimi podrobně zabývat.

Nad rámec uvedeného je třeba uvést k argumentaci navrhovatele, že požadovanou cenu za přenesení telefonního čísla ve výši 588,- Kč (bez DPH) uplatňoval i ve vztahu k dalšímu svému smluvnímu partnerovi, a to spol. Telefónica O2 Czech Republic, a.s., a proto ji požaduje i po odpůrci, aby nedošlo k diskriminaci, že se jedná o zcela odlišnou situaci, neboť tuto cenu si smluvní strany sjednaly dobrovolně ve smlouvě, tudíž si smluvní strany účtují a plní na základě vzájemně sjednaných cen za přenesení telefonního čísla. V tomto společném sporném řízení však nedošlo mezi účastníky řízení ke sjednání ceny za přenesení telefonního čísla pro období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, proto v tomto sporném řízení řešil správní orgán kompenzaci nákladů za službu přenesení telefonního čísla, přičemž při stanovení této kompenzace nákladů vycházel správní orgán z výše nákladově orientovaných cen za přenesení telefonního čísla od navrhovatele k odpůrci a naopak, tj. od odpůrce k navrhovateli, které zahrnují efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk, jak bylo uvedeno a zdůvodněno v pravomocném rozhodnutí správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř.

Na základě výše uvedeného jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výročíh tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat rozklad ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k Radě Českého telekomunikačního úřadu, prostřednictvím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Rozklad je možno učinit písemně na adresu: Český telekomunikační úřad, odbor legislativní a právní, pošt. příhrádka 02, 225 02 Praha 025, nebo ústně do protokolu. Písemné vyhotovení rozkladu se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis.

Rozklad lze podat rovněž přímo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu nebo v případě, kdy účastník disponuje zaručeným elektronickým podpisem, na adresu: podatelna@ctu.cz.

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

"DS"
VYPRAVENO DNE 16-03-2010